

மனுபரதி

கவிதைக்கான காலாண்டிதழ்

இதழ் 03

தை - பங்குனி

2010

புல்லின் இதழ்கள்

வோல்ட் விட்மன்
தமிழில்: நலங்கிள்ளி

இவை யாவும் உண்மையாகவே
எல்லாக் காலங்களிலும் எல்லா நாட்டிலுமுள்ள
எல்லா மாந்தர்களின் சிந்தனைகளே.
இவை எல்லாமே, என்னிடமுள்ள
சுயமான சிந்தனைகள் அல்ல.
என்னுடையவை போலவே
இவ்வெண்ணாங்கள் யாவும்
உங்களுடையவையாக இல்லாமற் போகுமானால்
இவை பயன் அற்றனவே
அல்லது அவற்றோடு
வைத்தெண்ணத்தக்கனவே!
இவை யாவும் ஒரு புதிராகவும்
புதிரை விடுவிக்கும் விடையாகவும்
இல்லையெனில் பயனற்றனவே!
இவை தொலைவினர்ப்பது போலவே,
அண்மையிலும் இல்லையெனில்,
பயனற்றனவையே.
இது நீரும் நிலமும் எங்கெங்கே உண்டோ
அங்கெல்லாம் விளைகின்ற பசும்பூல்.
இதுவே பூமிக் கோளத்தினைக்
குளிப்பாட்டுகின்ற பொதுக்காற்று.

(நெடுங்கவிதையின் ஒரு பகுதி)

கவிதைகள்

ந.மிச்சமூர்த்தி

வரதர்

தான்யா

பா.அகிலன்

துயின்

ந.சத்தி யாலன்

தீபச்செல்வன்

மருதம் கேதீஸ்

எஸ்.பாயிஸா அலி

சண்முகம் சிவகுமார்

மொழியாக்கக் கவிதைகள்

வோல்ட் விட்மன்

- நலங்கிள்ஃரி

மஹேஷ் முனசிங்க

- ஃபஹிமா ஜஹான்

சிக்மிரைட் சாசன்

- அன்ரன் அன்யுகன்

கட்டுரைகள்

சி.ரமேஷ்

கருணாகரன்

பத்தி

திவ்வியா

நூல் அறிமுகம்

தி.செல்மையனோகரன்

தானா விஷ்ணு

கடிதங்கள்

மனுவாதி

கவிதைக்கான காலாண்டிதழ்

தை - பங்குனி 2010

ஆசிரியர்
சித்தாந்தன்

மறுபாதி

கவிதைக்கான காலாண்டிதழ்
தை - பங்குனி 2010

இணை ஆசிரியர்

சி.ரமேஷ்
மருதம் கேதீன்

அட்டைப்படம்

பெயரிடப்படாதது / எச்சிப் பதிப்போவியம்

ஆர். வைதேகி

இதழ் வடிவமைப்பு

பா.அகிலன்

அச்சாக்கம்

சுரபி பதிப்பகம்,
நாவலர் வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

தொடர்பு முகவரி

மறுபாதி
அரசடி வீதி,
கோண்டாவில் வடக்கு,
யாழ்ப்பாணம்.

விலை: 30/= (இலங்கை)

தொலைபேசி: 0094 021 3008806

மின்னஞ்சல்: marupaathy@gmail.com

வலை: marupaathy.blogspot.com

வணக்கம்,

தமிழில் நவீன கவிதை எழுச்சியுற்று
ஐம்பது ஆண்டுகள் கடந்துவிட்டன. இந்த
ஐம்பது ஆண்டுகளில் தமிழ் நவீன
கவிதை பல்வேறு பரிமாணங்களையும்
மாற்றங்களையும் பெற்றுள்ளது. ஆரம்
பத்தில் பல எதிர்ப்புக்களையும் கிண்டல்
களையும் சந்தித்த நவீன கவிதை இன்று
தன்னை தமிழ்க் கவிதை மரபின் இன்
னோர் வடிவமாக நிலைநிறுத்தியுள்ளது.

மறுபாதியின் இந்த இதழ் நவீன கவி
தையின் ஐம்பதாண்டு காலத்தை நினை
விற் கொண்டு வெளிவருகின்றது. ஈழத்
தில் வரதராலும் இந்தியாவில் ந.பிச்ச
மூர்த்தியாலும் முதன் முதலில் எழுதப்பட
டனவாகக் கொள்ளப்படும் கவிதை
களைத் தமிழ் நவீன கவிதையின்
தொடக்க அடையாளமாகக் கருதி மீள் பிர
சுரம் செய்திருக்கின்றது.

நவீன தமிழ்க் கவிதை இயக்கத்தின்
முன்னோடிகளை மறுபாதி நினைவிற்
கொள்வதோடு தமிழ் நவீன கவிதைக்கு
அவர்கள் ஆற்றிய பணியையும் பங்கை
யும் மதித்து நிற்கின்றது.

நவீன தமிழ் கவிதை இனிவரும்
காலங்களிலும் மாறுதல்களையும் வடி
வச் செம்மையையும் பெற்று வளர்ச்சியுற
வேண்டும் என்பதையே மறுபாதி விரும்பு
கிறது. அதற்கான களத்தை விரிவுபடுத்த
வும் விமர்சனபூர்வமான வளர்ச்சிப்
போக்கை ஏற்படுத்தவும் தயாராகவே உள்ள
ளது என்பதை படைப்பாளிகள், விமர்ச
கர்கள், வாசகர்களுக்குத் தெரிவித்துக்
கொள்கின்றது.

ஆசிரியர்

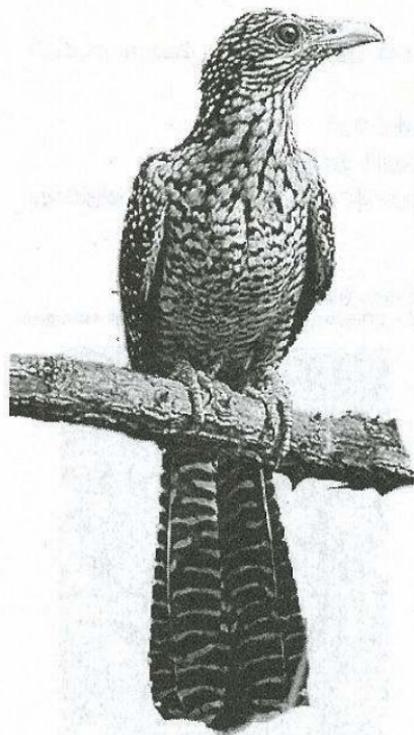
காதல்

மாந்தோப்பு வலந்தத்தின் பட்டாடை உடுக்கிறக்கிறது
மலர்கள் வாசம் கமழ்கிறது.
மரத்திலிருந்து ஆண்குயில் கத்துகிறது.
என்ன மதறம்! என்ன தயரம்!
ஆண்குயில் சொல்லுகிறது:
காதற் கனல் பெருக்கெடுத்து விட்டது;
கரைகள் உடைந்து போயின;
நெஞ்சத்தின் வேர்கள் கருகுகின்றன.
குயிலி! காதல் நீரை வார்த்துத் தீயை அணைப்பாய்,
கருகிய வேர்களுக்கே உயிரை ஊட்டுவாய்
கீகாவு... கீகாவு...

அடுத்த கொல்லையில் எதிரீக்தரல்-
பெண்குயில் கூவுகிறது.
என்ன சோகம்! என்ன இனிமை!
பெண்குயில் சொல்லுகிறது:
தனிமை உயிரைத் தணலாக்கி விட்டது;
தனல் உன் குரலால் கீவாலையாகிறது.
என் நெருப்பு உன் நெருப்பை அணைக்குமா?...
காதல் தீர்வதைவிட இக்கிளர்ச்சியே போதை.
இத்தன்பமே இன்பம்.
குயிலா! நெருப்பை வளர்ப்போம்.
கீகாவுஉ... கீகாவுஉ.

காதல் தெய்வம் காற்றொலியுடன் கலந்து சொல்லுகிறது;
ஒன்றுபட்டால் ஓய்வுண்டாகும், தேக்கமுண்டாகும்,
கலந்தால் கசப்பு உண்டாகும்;
காதற்குரல் கட்டிப்போகும்...

பிரிவினையின் இன்பம் இணையற்றது.
தெரியாமலா ஈசனும் இயற்கையும் ஒழிபிடிக்கிறார்கள்?
தெய்வ லீலையை உரக்கச் சொல்லு.
கீகாவு... கீகாவுஉ...

- ந. பிச்சமூர்த்தி

1934 (மணிக்கொடி)

நன்றி - ந. பிச்சமூர்த்தியின் தோந்தெடுத்த கவிதைகள்

ஓர் இரவிலே...

- வரதர்

இருள்! இருள்! இருள்!
இரவிலே, நடு ஊமத்திலே,
என் கால்கள் தொடும் பூமி தொடங்கி,
கண் பார்வைக்கெட்டாத மேகமண்டலம் வரை
இருள்! இருள்!

பார்த்தேன்.
பேச்சு மூச்சற்றுப்
பிணம் போல் கிடந்தது பூமி.
இது பூமி தானா?
மனித சந்தடியேயாற்ற,
பயங்கரமான பேய்களின் புதிய உலகமோ?
'ஒவ் ஒவ்' என்றிரைவது
பேயா? காற்றா? பேய்க்காற்றா?
பேய்க்காற்று!

ஹா!

மனிதன் சக்தியற்றுக் கிடக்கம் இந்த வேளையிலே,
அவனாகைய சின்னமே அற்றுப் போகும்படி
பூமியை 'ஹதம்' செய்யவோ வந்த இப்பேய்க்காற்று?
ஹா, ஹா, ஹா!

'பளிச்சீ! பளிச்சீ'
அதன் ஒளியிலே இன்பம் வளைவிலே இன்பம் .
ஓ!

ஒளியிலே பயங்கரம்! வளைவிலே பயங்கரம்!
மேகத்தின் கோபம்.

அவன் கண்கள்..... கண்கள் ஏது?
உடம்பிலிருந்து திரட்டுக் கிளம்பும் கோபாக்கினி!
விளக்கில் விழுகின்ற விட்டலைப்போல, மின்னணின்
அழகிலே கண்
கெட்டுப் போகாதே!
பத்திரம்!
கண்களை மூடக்கொள்.
'பளிச்சீ! பளிச்சீ! பளிச்சீ!'

'பட,பட... படாஹ்... .. பட, பட... ..
ஓ! ஹோ!'
முழக்கம்!
இடி!
பேய்க்காற்றின் ஹூங்காரத்தோடு, வேதாள முழக்கம்!
முழக்கம்!
காது வெடித்துவிடும்!
உன் ஹிருதயத் துடிப்பு நின்றவிடும்!
காதைப்பொத்திக்கொள், வானம் வெடித்து விடுகிறது!
'பாரி!'

13.06.1943 (சுழுகேசரி)

நன்றி :- 20ஆம் நூற்றாண்டு சமுத்தூத தமிழகக் கவிதைகள்

ஆதலன் தொடலக

நவீன கவிதை சொல்லாக்கப் பிற்புலமும் அதன் வளர்ச்சியும்

அறிமுகக் குறிப்புகள்

- சி.ரமேஷ்

நவீனம் என்னும் சொல் புதியது, புதுமை, மறுமலர்ச்சி என்னும் பொருண்மையில் கட்டமைக்கப்பட்டு தமிழில் வழங்கி வரும் சொல்லாகும். இவற்றிடையே சிற்சில நுண்ணிய வேறுபாடுகள் இருப்பினும் புதுமை என்ற அம்சமே பொதுவானதாய் இருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. நவீனம் என்னும் சொல்லை க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி புதிய மாற்றங்களுக்கும் தேவைகளுக்கும் ஏற்ற முறைகளையும் தன்மைகளையும் கொண்டமைவது என வரையறுக்கும். எனவே நவீனம் என்றால் வழிவழி வந்த மரபிலிருந்து மாறுபட்டு புதுமையைச் சார்ந்து நிறைவு அல்லது புதுமையை நாடிச் செல்லல் எனப் பிறிதொரு வகையில் பொருள் கொள்ளலாம்.

நவீன கவிதையுருவாக்கத்தில் நவீனத்துவத்தின் பண்புகள் இன்றியமையாதவையாகும். ஆங்கிலத்தில் Modernity என அழைக்கப்படும் நவீனத்துவம் என்பது சமூக, அரசியல், பொருளாதாரப் பண்பாட்டு அம்சங்கள் எல்லாவற்றையும் உள்ளடக்கும் ஒரு வளர்ச்சி நிலையைச் சுட்டுகின்றது. கிறிஸ்தவ இறையியலுக்கடாக அடையாளம் காணப்பட்ட நவீனத்துவம் ஆரம்பத்தில் ஜெர்மனியில் டி.எம்.ஸ்ட்ராஸ், பிரின்ஸில் ஏர்னஸ்ட்ரெனான், முதலானோராலும் இங்கிலாந்தில் பெடரிக்ஹேன் ஹ்யூக்ஸ், இத்தாலியில் அன்டானியோ போலஸ்டோ ரோமலோ போன்றோராலும் வளர்த்தெடுக்கப்பட்டது. ஆக்சுபோர்ட் இயக்கத்தை நிறுவிய பிரிட்ஜஸ் மதப் பேச்சாளரான ஜான்நியுமான் மூலம் இலக்கிய உலகில் நுழைந்தது.

வோல்ட் விட்மன்

“பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும் வழுவல காலவகையினானே” என்னும் கூற்றுக்கமைய மரபுத் தளையிலிருந்து விடுபட்டு யாப்பு விடுதலையை நோக்காகக் கொண்ட கட்டற்ற கவிதைகள் 19ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றத் தொடங்கின. புதிய உள்ளடக்கம், புதிய வெளிப்பாட்டுமுறை, புதிய வடிவமாற்றம் என்னும் அடிப்படையில் இயங்கிய இக் கவிதையின் தோற்றவாயாக வோல்ட் விட்மன்விதந்துரைக்கப்படுகிறார். பகுதி பகுதியாக விட்மனால் எழுதி வெளியிடப்பட்ட கவிதைகள் 1855இல் புல்லின் இலைகள் என்னும் பெயரில் முழுத்தொகுப்பாக வெளிவந்தது. வார்த்தைகளுக்குள் சிக்கறாது ஓசைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து எழுதப்பட்ட இவரின் கவிதைகள் தெய்வீகம், வேதாந்தம், அரசியல், பெண்

விடுதலை, இனத்துவம், தேசியம், நாட்டுப்பற்று என பல்வேறு தளங்களில் இயங்குபவை. மனித வாழ்வியலின் இருப்பை உயிர்த்ததுடிப்புடன் பதிவு செய்யும் விட்மனின் கவிதைகள் யாப்பையும் எதுகை மோனைகளையும் கைவிட்டு ஒலிநயமிக்க சொல்லமைவுகளுக்கடாக நிலைபெறுகின்றன.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் கவிதைச் சொற்களையும் கவிதை வடிவங்களையும் புரட்சிகரமாக மாறுதலுக்கு உள்ளாக்கிய பவுண்ட் நவீன தமிழ்க்கவிஞர்களிடையே அத்தீத தாக்கம் செலுத்திய வோல்ட்விட்மனை நிராகரிப்பார். அருவருப்பூட்டும் அத்தீதமாய் குமட்டும் மாத்திரை என விட்மனின் கவிதைகளை இகழும் பவுண்ட் விட்மனை செய்நேர்த்திமிக்க தொழில்நுட்பனாகக் கருதவில்லை. ஆயினும் வழிவழி வந்த மரபு இலக்கியத்திலிருந்து விலகி கவிதையைக் கட்டற்ற கவிதையாகக் கண்டவர் என்னும் வகையில் விட்மனின் பங்கு நவீன கவிதையில் இன்றியமையாததாக அமைகிறது.

பிரெஞ்சில் புதிய செவ்வியல் இயக்கத்தின் (New classic movement) பின் புத்துணர்வு இயக்கம் வளர்ந்ததன்போது வில்லியம்பிளேக், மேத்யூஆர்னால்டு முதலானோரால் கட்டற்ற கவிதை தொடர்பாக வடிவமைப்பில் பல்வேறு சோதனைகள் நடாத்தப்பட்டது. இதன் விளைவாக செய்யுள் தளையிலிருந்து விடுபட்டு உரைநடையில் அமைந்த எளிமையும், நெகிழ்ச்சியும் மிக்க கட்டற்ற கவிதைகள் பிறக்கத் தொடங்கின. சமூகப் பொருளாதார மாறுதலுக்கு ஏற்ப யதார்த்த வாழ்வின் அனுபவங்களை உள்வாங்கி உணர்வுத்தளத்தில் ஓசைநயத்துடன் புதுப் பொலிவுகொண்டு வெளிவந்த இக்கவிதைகளை, செய்யுள் என்ற சொல்லும் விடுதலை என்ற சொல்லும் (Liberation) இணையும் வண்ணம் 'விடுதலைச் செய்யுள்' என்று சுருக்கமாக அழைத்தனர். அதனைத் தமிழில் 'விடுநிலைப்பா' என்றே அழைத்தனர். கவிதையின் கருப் பொருள் உயர்ந்ததாக இருக்க வேண்டும் என்னும் காலகட்டத்தில், அன்றாட வாழ்வியலின் சாதாரண நடைமுறைகளைக் கவிதையின் கருப்பொருளாகக் கொண்டு பாடி, நவீன கவிதையின் ஆதார சுருதியாக இருந்தவர் சார்ல் போதலேர் ஆவார். இசையொழுங்கோ எதுகையோ எதுவுமற்று ஆழ்ந்த பொருட்பெறுமானமுள்ள கலை நுணுக்கம் கொண்ட கவிதைகளை ஆக்கிய போதலேர் பிரான்சின் நவீன கவிதையியலின் தந்தையாகக் கருதப்படுபவர். போதலேர் கவிதையுடன் ஒத்தியங்கும் ஆர்தர் ரெம்போ நவீன கவிதைத் துறையின் புரட்சியை தோற்று வித்தவர். கவிதையில் பிரமிப்பு ஊட்டும் மாற்றங்களை ஏற்படுத்திய ரெம்போ கவிதை இலக்கணங்களை மீறி புறக்காட்சிப் படிமங்களுடாகக் கவிதைகளை வடித்தார். பிரெஞ்சு கவிதை இலக்கியத்தில் போதலேர் ரெம்போவை போன்று வெர்லேன், ஸ்டீபன் மல்லார்மே போன்றோரும் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

ரி.எஸ்.எலியட்

கடந்த நூற்றாண்டின் மிகச் சக்தி வாய்ந்த இயக்கமான நவீனத்துவ இயக்கத்துக்கு தாமஸ் ஸ்டெர்ன்ஸ் எலியட் அளித்த பங்களிப்பு மிக முக்கியமானது. அருவக் கவிஞர் (The invisible poet) என அழைக்கப்படும் ரி.எஸ். எலியட் அமெரிக்க கவிஞரான எஸ்ராபவுண்டன் இணைந்து ஒரு புத்தம் புதிய கவிதை முறையைத் தொடங்கி வைத்தார். கவிஞனை 'ஒரு தொழில்நுட்பன்' எனக் கூறும் எலியட் 'கவிதையானது மதத்திற்கோ கருத்துருவங்களுக்கோ கருவியாவதில்லை. கவிதை ஒரு பண்படுத்தப்பட்ட மொழியில் ஏதாவது ஒரு நித்திய மானிட உணர்ச்சித் தூண்டலை வெளிப்படுத்துகிறது' என்பார். வாழ்வின் சிக்கலான அனுபவங்களைத் திணசரி மொழியில் வெளிப்படுத்தும் எலியட்டின் கவிதைகள் பூடகமான உள் முகத்தன்மை கொண்டவை. மேற்கோள்கள், மறைமுகக் குறிப்பீடுகள், வேற்றுமொழி இலக்கியங்களின் பகுதிகளைப் பயன்படுத்தல் என விரியும் எலியட்டின் கவிதை உத்திகள், சாதாரண வாசகன் கவிதையின் மையத்தை நோக்கி நகர்வதற்குத் தடையாக அமைகிறது. இதனால் கடினமான கவிதைகளை எழுதுபவர் என்றும் புரியாமைக்கு முதலிடம் தருபவர் என்றும் எலியட் விமர்சகரால் குற்றம் சாட்டப்படுகிறார். 1915ஆம் ஆண்டு எஸ்ரா பவுண்டன் கொண்ட தொடர்பினால் எலியட்டின் கவிதைகள் இறுக்கமடைந்தன. செறிவாக்கம் கொண்ட செம்மையான கவிதைகளை எலியட்டால் இக்காலப் பகுதியில் படைக்க முடிந்தது. இதற்குத் தக்க சான்றாக பாழ்நிலம் (The waste land) என்னும் கவிதையைக் கூறலாம். பிரக்கைபூர்வமாகக் கலாச்சாரம் தொடர்பான வரலாற்றுச் சூழ்நிலையில் மையம் கொள்ளும் இக்கவிதை, நவீனத்துவ கவிதையாக்கத்தின் முனைப்புப் பெற்ற வடிவமாக விளங்குகிறது.

,புயற் பறவையாகவும் ஆளுமைமிக்க சிருஷ்டி கர்த்தாவாகவும் அறியப்படும் எஸ்ரா லுமிஸ் பவுண்ட் உரைநடை வரிக்கும் இசைக்குமிடையேயுள்ள தொடர்பு பற்றிய கருத்தாக்களையும் உருவாக்கினார். ஐரிஸ் கவிஞரான யேட்ஸின் கவிதைகளால் அதிகம் ஈர்க்கப்பட்ட பவுண்ட் கவிதையில் காணப்பட்ட கருத்துறுதியற்ற புனை வியக் கொள்கையை (Romantic

Exoess) எதிர்த்தார். நவீன கவிதை இயங்கியலில் செல்வாக்குச் செலுத்திய 'இமேஜிசம்', 'வோர்ட்டிசம்' ஆகிய இயக்கங்களிலும் முக்கிய பங்கு வகித்தவரான பவுண்ட் இலக்கிய விமர்சகரால் 'வோர்ட்டிசிஸ்ட்' என்றும் 'இமேஜிஸ்ட்' என்றும் அழைக்கப்பட்டார். இது மாத்திர மன்றி இலண்டனில் வாழ்ந்த காலத்தில் அமெரிக்க அறிஞர் எர்னெஸ்ட் ஃபென்னலேசா (Ernest Fennelosa)வின் கையெழுத்துப்படிக்களை ஆய்ந்து சீன-ஜப்பானியக் கவிதைகளையும் நோ (Noh) நாடகங்களையும் ஆங்கிலத்தில் மொழியாக்கம் செய்து பதிப்பித்தார். ஜப்பானிய ஹைக்கூ கவிதைகளையும் மேலைத்தேய நாடுகளில் அறிமுகம் செய்த பவுண்ட், வீ.சி.ஹ்யூமுடன் இணைந்து படிமவியல் இயக்கத்தையும் ஸ்தாபித்து வழிநடாத்தினார். ஆங்கிலப் பழக்கவிதையையும் பிரெஞ்சு மடக்குப் பாடல்களையும் உள்வாங்கிக் கொண்ட பவுண்ட், சிக்கலான வடிவமைப்புடைய செறிவும் அடர்த்தியும் கொண்ட நீண்ட கவிதைகளைப் படைத்தார். இலக்கிய ஆர்வலராகவும் ஆழ்ந்த சிந்தனையாளராகவும் விளங்கிய எஸ்ரா பவுண்ட் கவிதையின் இயங்கு தன்மையை அடிப்படையாகக் கொண்டு நவீன கவிதை

எஸ்ரா பவுண்ட்

1. Logopoeia : ஏறத்தாழ கருத்துருவாக்களின் கவிதை: மிகச் சிறந்த வெளிப்பாட்டைக் கொண்டது
2. Phanopoeia: படிமங்களின் கவிதை
3. Melopoeia : சக்தியூட்டப்பட்ட வார்த்தைகளுடன் அவற்றின் எளிமையான அர்த்தத்திற்கு மேல் ஓரளவு இசைத்தன்மை கொண்ட கவிதை.

என மூன்றாக வகைப்படுத்துவார். பொதுவாக இருபதாம் நூற்றாண்டுக் கவிதையின் இயங்கு நிலையை அறிந்து கொள்வதற்கு இந்தப் பகுப்புநிலை வகை செய்கிறது. நவீன கவிதையின் மொழியைத் தெளிவாக்கிக் கலாச்சாரத்தை முன்னிறுத்தி அறிவார்ந்த தளத்தில் இயங்கிய பவுண்ட், ஸ்தூலமான படிமங்களுக்கூடான கருத்துருவாக்கங்களையும் சிக்கலான சொற்களுக்கூடான வெளிப்பாட்டு முறைமையையும் கவிதையின்வளர்ச்சி ஒழுங்கில் முரணின்றிப் பொருந்தும் ஓசைமையையும் உருவாக்கி நவீன கவிதையானது செம்மையாகவும் சீர்மையாகவும் இயங்க வழி அமைத்தார்.

இலக்கியப் பயில் பரப்பில் மரபு, தேசிய எல்லைகளைக் கடந்து அறிவார்த்த பழங்கலை அழகியலிலிருந்து விடுபட்டு மனித மனத்தின் மாறுதலுக்கமைய புதிய கழலில் துல்லிய நிகழ் உலகைச் சித்தரிக்கும் நவீனத்துவம், இறைத்துவம், மதநம்பிக்கைகள், அவ்நம்பிக்கையினூடாகக் கட்டி எழுப்பப்பட்ட மத நிறுவனங்கள், அதன் கோட்பாடுகள் ஆகிய அனைத்துக்கும் எதிராகத் தனிமனித பிரக்ஞையை முன்னிறுத்தியது. நவீனத்துவம் புறவய உலகின் தருக்கமே அகவுலகின் படிமங்களைத் தீர்மானிக்க வேண்டும் எனவும் வலியுறுத்தியது. தனிமனித ஆளுமைகள், அதனிருப்புக்கள் பொதுமனம் சார் உளவியல் பிரச்சினைகள், கலாச்சாரப் பிரச்சினைகள் என்பன நவீனத்துவத்தால் அடையாளம் காணப்பட்டு முன்மொழியப்பட்டது. அழகியல் சார்மிகு கற்பனாவாதப் போக்குகளைக் கடுமையாக நிராகரித்துப் படிமத்தையே அடிப்படையாக அனுபவம் சார் வாழ்வியலுக்கூடாகப் பட்டவர்த்தனமாகக் காட்சிப்படுத்திய நவீனத்துவம், மனிதசார் நடத்தைகளின் அபத்தங்களையும் தூலநோக்கோடு வெளிப்படுத்தியது. வோல்ட் விட்மன், கலீலிபிரான், உமர்க்யாம், தாசுர் (கீதாஞ்சலி) ஆகியோரின் கவிதைகள் தமிழில் எளிய மொழித்துலுக்கூடாக மொழி பெயர்க்கப்பட்டமை நவீன தமிழ்க் கவிதையின் எழுச்சிக்கு ஆரம்பப் புள்ளியாக அமைந்தது.

பேராசிரியர் எம்.ஏ.நுஃமான் 'பாரதியும் நவீனத்துவமும்' என்னும் கட்டுரையில் 19ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியிலிருந்தே இந்தியாவில் நவீனத்துவம் சார்ந்த இயக்கங்கள் செயற்படத் தொடங்கியதாகக் கூறுவார். பிரம்மசமாஜம் (1823), ஆர்யசமாஜம் (1925), இராமகிருஷ்ணமிசன் (1886) இந்து இலக்கியச்சங்கம் (1820), இந்து முற்போக்கு அபிவிருத்திச் சங்கம் முதலான சமய சமூகச் சீர்திருத்த இயக்கங்கள் இந்தியப் பண்பாட்டை நவீனப்படுத்த உதவின. இவற்றுடன் ஒன்றிணைந்து இந்திய தேசிய இயக்கமும் அரசியல் சமூகரீதியான புரட்சிகரமான மாற்றங்களுக்கு அடித்தளமிட்டன. இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரை நவீன சிந்தனையாளர்களாக விளங்கிய பாரதி உள்ளிட்ட இலக்கிய கர்த்தாக்கள் ஆரம்பத்தில் பழமையைப் போற்றுபவர்களாகவே காணப்பட்டனர். இவர்களின் கவிதைப் புனைவாக்கம் மரபு மாறாது பழமையில் எளிமையைப் புகுத்திப் புதுமை காணுவதை நோக்காகக் கொண்டதேயன்றி நவீனத்துவ வழி நின்று புரட்சிகரமான மாறுதலுக்கடாக ஒரு புதிய பிரக் கையைக் (Consciousness)

பாரதியார் குடும்பம்

காணுவதாக அமையவில்லை. ஆயினும் கோபாலகிருஷ்ண பாரதியாரின் 'நந்தனார் சரித்திரக் கீர்த்தனைகள்' தமிழிலக்கியப் பரப்பில் பாடுபொருளாலும் பாடப்பட்ட முறைமையாலும் புதிய மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியது. திரிசூடராசப்பக் கவிராயரைப் பின்பற்றிக் கோபாலகிருஷ்ணபாரதியாரால் கையாளப்பட்ட சிந்து முதலிய இசைப்பா வடிவங்கள் நவீன தமிழ்க் கவிதையில் அத்தீ தாக்கம் செலுத்தின.

நிலப்பிரப்புத்துவ முறையிலிருந்து இந்தியச் சமூகம் தீவிர மாற்றத்துக்கு உள்ளாகிக் கொண்டிருந்த காலகட்டத்தில் பாரம்பரிய மரபுசார் வாழ்க்கைமுறை மாற்றமடைந்து கிராமங்கள் நகரமயமாகும் சூழ்நிலையிலே மனித வாழ்வியல்சார் இயங்கியலுக்கேற்ப இலக்கியமொழி தன்னிறுக்கத்தைத் தளர்த்தியது. இதனால் மரபு வழிபட்ட செய்யுட்களிடம் பெறும் அடைமொழிகளும் அலங்கார மொழிகளும் வழக்கிழக்கப் புளக்கத்திலுள்ள பேச்சுமொழியின் அவசியம் உணரப்பட்டது. இவ்வகையில் இராமலிங்க வள்ளலாரின் பாடல்கள், மயூரம்

வேதநாயகம்பிள்ளையின் 'சர்வசமய சமரசக் கீர்த்தனைகள்' என்பன குறிப்பிட்டுக் கூறத்தக்கவை. ஐரோப்பியர் வருகையாலும் ஆங்கிலக் கல்வி முறையாலும் ஏற்பட்ட இம்மாற்றங்கள் உயிர்த்துடிப்புள்ள இலக்கிய ஆக்கங்களுக்கு கால்கோளாக அமைந்தன.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் பாரதியின் எழுச்சி நவீன கவிதையின் வியாபித்து எல்லைகளை நிரப்பிக்கொள்ள உதவிற்று. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிவரை தமிழ் வழிச் சிந்தனா வலகில் தாக்கம் செலுத்திய பழமையின் மரபு பாரதியின் ஆரம்பகாலக் கவிதைகளில் விரவிக் காணப்பட்டது. வேதாகம புராணங்களினை முறையாகப் பயின்றமையால் பாரதீக்கிருந்த அநுபவவழி ஞானத்தையும் வள்ளுவன், இளங்கோ, கம்பன், தாயுமானவர், பட்டினத்தடிகள், மாணிக்கவாசகர் முதலானோர் மீது கொண்ட ஆழ்ந்த ஈடுபாட்டையும் பாரதியின் கவிவழிகண்டு உணரலாம். மரபுவழி நின்று நெகிழ்ச்சியற்ற செறிவான கவிதைகளைப் பாடிய பாரதி ஆசிரியப்பா, வெண்பா, விருத்தப்பா முதலான பாவகைகளையும் கையாண்டார். இவ்வகையில் மரபுவழிச் சமுதாயத்துடன் இணைந்து ஆறுதல் காணும் முயற்சியாக தோத்திரப் பாடல்கள், புதிய ஆத்திகூடி, கீர்த்தனைகள், பாரத மாதா திருப்பள்ளியெழுச்சி, கண்ணி, இளசை ஒருபா ஒருபஃது முதலான இலக்கியங்களை தன் முன்னைய காலத்தின் தொடர்ச்சியாகப் படைத்தான். இதனை அடிப்படையாகக் கொண்டே தமிழவன் அவர்கள் "பாரதிக்கு இருபதாம் நூற்றாண்டு மொழிநடை உருவம் கைவரப் பெறவில்லை" என்பார். பழமையின் இறுக்கமான

பிடிக்குள் சிக்குண்ட பாரதி ஆங்கிலக் கல்வி, வடநாட்டு யாத்திரை, பத்திரிகைத் தொழில் உரை நடையின் எழுச்சி, சமூக விழிப்புணர்வு என நிகழ்கால இயங்கியலுக்கூடாகப் புதுமையை நோக்கி நகர்கிறான் இதன் நிமித்தம் மேலைத்தேய கவிதை வடிவங்களான 'சொனெட்' முதலானவற்றைத் தமிழுக்கு அறிமுகம் செய்கிறார். சான்றோருக்கு மாத்திரமன்றி சாதாரண வாசகனுக்கும் தன் கவிதை போய்ச்சேர வேண்டுமென்னும் நோக்கில் யாப்பிலிருந்து விடுபட்டு உரை நடையிலமைந்த வசன கவிதைகளை யாத்தான். எளியபதம், எளிய நடை, எளிதில் அறிந்து கொள்ளக்கூடிய சந்தம், பொதுமக்கள் விரும்பும் மெட்டு என்பவற்றின் அடிப்படையில் நவீன வாழ்வியலுக்கேற்ப இருபதாம் நூற்றாண்டுக் கவிதையைச் சாத்தியமாக்குகிறான். "சுவை புதிது, பொருள் புதிது, வளம் புதிது, சொற்புதிது, சோதிமிக்க நவகவிதை, எந் நாளும் அழியாத மகாகவிதை" என்னும் தன் கூற்றை மெய்ப்பிக்கும் வகையில் 'காட்சிகள்' என்ற தலைப்பில் வசன கவிதைகளை எழுதி நவீன கவிதைக்கு வித்திட்டான் வேத காலக் கவிதைகளைப் பின்பற்றி இயற்கையை வியந்து பாடும் இக்கவிதைகள் யாப்பைத் துறந்து வசனத்தில் கவிதை எழுத முயன்ற பரிசோதனையாகவே இற்றை வரை கருதப்பட்டு வருகிறது.

பாரதியின் காட்சிகளும் வோல்ட்விட்மனின் வசன கவிதைகளும் ஏற்படுத்திய பாதிப்பால் 1934இல் புதுக் கவிதைகளை எழுதத் தொடங்கிய ந.பிச்சமூர்த்தி வடிவ ரீதியான சோதனைகளைத் தமிழ்க் கவிதையில் நிகழ்த்தினார். க.நா.சுப்ரமணியன் போன்றோர் ந.பிச்சமூர்த்தியின் கவிதைகளை புதுக்கவிதைகளாக அங்கீகரிக்க மறுத்த சமயத்தில் சி.சு. செல்லப்பாவின் "உதுப்புத்திப்புல்" என்னும் நூல் ந.பிச்சமூர்த்தியைத் தமிழ் போற்றும் புதுமைக் கவிஞனாக நிலை பெறச்செய்தது. இவரைத் தொடர்ந்து கு.ப. ராஜகோபாலன், வல்லிக் கண்ணன் முதலானோரும் பெரும்பாலான வசன கவிதைகளை ஆக்கினார்கள்.

சி.சு.செல்லப்பா

இக்காலப் பகுதியில் வெளியான 'மணிக்கொடி', 'கூறாவளி', 'கலாமோகினி', 'கிராம உழியன்', 'சரஸ் வதி', 'இலக்கிய வட்டம்', 'எழுத்து', 'நடை', 'கசடதபற' முதலான சஞ்சிகைகள் வசன கவிதைகளை வெளியிட்டதுடன் புதுக் கவிதை பற்றிய விவாதத்தையும் தொடக்கிவைத்தன. இதில் நவீன கவிதையை சக்தி வாய்ந்த இலக்கிய வடிவமாக உருவாக்கிய பெருமை 1959இல் சி.சு. செல்லப்பாவால் தொடங்கப்பட்ட எழுத்து என்னும் சஞ்சிகையையே சாரும். தருமுசிவராம், தி.சோ.வேணுகோபாலன், சி.மணி, பசுவய்யா, நகுலன், எஸ்.வைத்தீஸ்வரன் முதலான வீரியம்மிக்க நவீன கவிஞர்களை எழுத்தே அறிமுகம் செய்தது. இதனைப் போன்று 'நடை', 'கசடதபற', 'தாமரை' போன்ற இதழ்களும் நவீன கவிதையைப் புதுப்பொலிவுடன் இயங்கச் செய்தன. நா.காமராசன், மீரா, சிற்பி, புவியரசு, மேத்தா, தமிழன்பன், அக்கினி புத்திரன் எனப் பல்வேறு புதுக்கவிஞர்களை தமிழுக்குத் தந்து அணிசெய்த பெருமை 'வானம்பாடி' என்னும் இதழுக்கு உண்டெனினும் செறிவான வீரியமிக்க கவிதைகளை இவ்விதழ் பெருமளவில் பிரசுரிக்கவில்லை. இடதுசாரிச் சிந்தனையும், தமிழ் மரபறிந்து கவிதை பாடும் புதுமையும் சமுதாயப் பார்வையும் கொண்ட முற்போக்குச் சிந்தனையுமுடைய வானம்பாடிக் கவிஞர்களால் அர்த்தபுஷ்பியுள்ள சொல்லிறுக்கமான கவிதைகளைப் பேரளவில் கூட எழுத முடியவில்லை. ஆயினும் இக்காலத்தில் நவீன வழிப்பட்ட மேனாட்டு மனநிலையால் தமிழ்க் கவிதை, உருவப் புதுமையோடு உள்ளடக்க ரீதியான மாற்றங்களுக்குள்ளாகிப் புதிய பரிமாணத்தை அடைந்தது. வசன நடையிலிருந்து மாறுபட்டு நுட்பமான சந்தங்களின் உள்வாங்கி அர்த்த தன்மையுடைய சொற்களின் கெட்டிப்படுத்தலோடு உணர்வின் நிலைக்கேற்ப எண்ணத்தைப் பிரதிபலிக்கும் யாப்புடைத்த கவிதைகளாக நவீன கவிதைகள் காலமாறுதல்களைக் கடந்து நிலைபெறத் தொடங்கின.

ஈழத்து தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் புதுமைச் சிந்தனைக்கூடான நவீன தமிழிலக்கியத்

தின் தோற்றுவாயாக பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு அமைந்து இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் லக்கிய நெறியில் காணப்படும் சிறப்பியல்புகள் பலவற்றுக்கு காலெடுத்துக் கொடுத்தது. இந் நூற்றாண்டிலே யதார்த்த வாழ்வியலுக்கடாக சமுதாய உணர்வினைப் பிரதி பலிக்கத் தொடங்கிய புலவர்கள் மரபுவழி வந்த வடிவங்களைப் பயன்படுத்தி புதிய எண்ணங்களையும் நிகழ்வுகளையும் பாடினர். இவ்வகையில் தி.சரவணமுத்துப்பிள்ளையின் தந்தை விடுதாது (1892) நவீன கவிதையின் முதற்படியாக விளங்குகிறது. ஈழத்துத் தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் காணப்பட்ட பெண்களின் அவலநிலையை எடுத்துரைக்க சமூகத்தை முக்கியத்துவப்படுத்தும் வலுவான ஒரு கதைக் கருவைத் தெரிந்து அதனை மரபுவழித் தூதுப் பிரபந்த வடிவத்துக்குள் அடக்கி வெற்றியும் கண்டார். பின்னர் பாவலர் துரையப்பாபிள்ளையுடன் இருபதாம் நூற்றாண்டு ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதை முனைப்புப் பெறுகிறது. முதன் முதலில் சமூகச் சிந்தனையைக் கவிதைப் பொருளாக்கியவர் என்னும் வகையில் பிள்ளையவர்களின் இலக்கியப் பணி முக்கியமானது. கைத்தொழில், கூட்டு முயற்சி, பெண் கல்வி, சாதி, விவாகமும் சீதனவழக்கமும் எங்கள் கற்ற வாலிபரின் பழக்க வழக்கங்களும், எங்கள் புதிய ஸ்திரீகள், தேசாபிமானம் எனப் பல்வேறு தலைப்புக்களில் இவர் எழுதிய பாக்கள் உள்ளடக்க முதன்மையைச் சுட்டி நிற்கின்றன. முன்மையை கவிதை மரபைச் சிதைத்து உருவத்திலும் புதுமையைப் புகுத்தியவராகப் பாவலர் விளங்குகின்றார். தான் கூறும் கருத்துக்கள் மக்களைச் சென்றடைதல் வேண்டும் என்னும் நோக்கில் பாமர மக்களால் கையாளப்பட்ட இசை வடிவங்களைப் பின்பற்றி, இவர் எழுதிய 'யாழ்ப்பாண சுவதேசக் கும்மி (1907), எங்கள் தேசநிலை (1917), இதோபதேச கீதரச மஞ்சரி (1901)' என்னும் நூல்கள் விதந்து போற்றத்தக்கவை.

துரையப்பாபிள்ளை

வரதர்

மஹாகவி

பிரமிள்

தா.இராமலிங்கம்

பாவலரைப் போல் சோமசுந்தரப்புவர், விபுலாநந்தர், கல்லடிவேலுப்பிள்ளை முதலானோர் சமூக வாழ்வியலை நிகழ்காலச் சித்திரிப்புக்களாகக் கொண்டு பாடல்களைப் புனைந்தாலும் இவர்களது பாக்கள் பழைய மரபுக்கும் புதிய மரபுக்கும் இடைப்பட்ட கால உற்றுறாகவே பிரவகித்தது எனலாம்.

1930களில் உருவான ஈழகேசரி கருத்தாழமிக்க காத்திரமான கவிதைகளைத் தமிழ் இலக்கியத்திற்கு அளித்தது. அல்லையூர் மு. செல்லையா, மனுப்புலியார், மு.நல்லதம்பி, அகிலேஸ் வரசர்மா, உண்மைவிளம்பி, சத்தியநாதன், யாழ்ப்பாணன், வேந்தனார், சாரதா, மஹாகவி, ஈசு முதலானோர் சமூகப் பார்வை கொண்ட நவீன கவிதைகளை யாத்தனர். இக்காலப் பகுதியில் மலையகத்தின் ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்தின் வாழ்வியலைப் பாடிய நடேசய்யர், மீனாட்சியம் மாள் பணிகளும் போற்றிப் புகழ்ந்துரைக்கத் தக்கவை. 1940களில் நடுக்கூற்றில் வெளிவந்த 'மறுமலர்ச்சி (1945), பாரதி (1946-கொழும்பு), பாரதி (1946- மண்டுரி)' முதலான ஈழத்துச் சஞ்சிகைகளும் நவீன கவிதைகளை உள்வாங்கிப் பிரசுரித்தன. சமூகத்தில் ஏற்பட்ட அரசியல் விழிப்புணர்வு பொதுமக்களின் வாழ்வாதாரப் பிரச்சினைகளைப் பாடுவதற்கு இவை கால் கோலாயின. சோ.நடராஜன், நாவற்குழி நடராஜன், அ.ந.கந்தசாமி, வரதர், கதிர்சென் எனக்

கவிஞர்கள் பலர் இக்காலப் பகுதியில் உதயமாயினர். ஈழத்து நவீன கவிதை இயங்கியலின் புதிய சோதனை முயற்சியாக 13.06.1943இல் ஈழகேசரி, 'ஓர் இரவினிலே' என்னும் நீண்ட வசன கவிதைையைப் பிரசுரித்தது. வரதரால் எழுதப்பட்ட இக்கவிதையே ஈழத்தின் முதல் பதுக் கவிதையாகும். 1950களில் நவீன கவிதைக்கூடாக முனைப்புப்பெறும் மஹாகவி பொதுமக்களின் வாழ்வியலைப் பாடினார். தற்கால உரைநடைக்குச் சமாந்தரமாகச் செய்யுள் நடையை நவீனப்படுத்துவதில் வெற்றியும் கண்டார். கவிதை, பாநாடகம், காவியம் எனப் புதிய செய்யுள் வடிவங்களுக்கூடாக எளிமையும் சொற்சிக்கனமும் மிக்க கவிதைகளைப் படைத்தார்.

மஹாகவிக்குப் பின்னர் ஈழத்து நவீன கவிதை புதிய தளத்தில் பிரவேசித்தது. தீவிரத்தன் மையுடன் இயங்கிய நவீன கவிதை அறிவியல், ஆத்மீகம், சமூகம்சார் பிரச்சினைகள், சமூக விடுதலை, தேசியம் எனப் பல்வேறு பாடுபொருட்களுக்கூடாகத் தன் பரப்பை அகலமாக்கிக் கொண்டது. முருகையன், நீலாவண்ணன், சில்லையூர் செல்வராசன், ராஜபாரதி, புரட்சிக்கமால், அண்ணல் முதலான கவிஞர்களின் எழுச்சி பொருளுருவம் கொண்ட கலைச்சீர்மையான படைப்புகளுக்கு வித்திட்டது. 1956இல் இடம்பெற்ற ஆட்சி மாற்றமும் தனிச் சிங்களச் சட்டமும் தமிழர் மத்தியில் தேசியம் பற்றிய புதிய விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தின. இதுவே இக்காலக் கவிதையின் அதி உச்சபாடுபொருளானது. இ.முருகையன், மு.பொன்னம்பலம், பசுபதி, சுபத்திரன் போன்றோரின் கவிதைகள் இப்பொருண்மைத் தளத்திலேயே மையம் கொண்டன. 1959இல் உருவான எழுத்து புத்தியிர்ப்பும் புதுவேகமும் கொண்ட ஈழத்துக் கவிஞர்களுக்குக் களம் அமைத்துக் கொடுத்தது. தருமுசிவராசு, தா.இராமலிங்கம் முதலானோரின் கவிதைகள் நவீன கவிதையின் புதிய அத்தியாயத்தைத் தொடங்கி வைத்தன. ஆழமான படிமங்களை உள்வாங்கி இறுக்கமான சொற்கட்டுமானங்களுக்கூடாக வெளிப்படும் இக்கவிதைகள் கவித்துவ உத்வேகம் கொண்டவை.

1960களில் ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைகள் பிரக்ஞைபூர்வமாகச் சமூகத்தை அணுகின. மரபை எதிர்த்து எழுந்த நவீன கவிதை மீண்டும் பாரம்பரிய வேர்களைத் தேடத் தொடங்கின. முருகையனின் 'நெடும் பகல்', சண்முகம்சிவலிங்கத்தின் 'ஆக்காண்டி', நுஃமாளின் 'அதிமானிடன், நிலமென்னும் நல்லாள், தாத்தாமாரும் பேரர்களும்' என்னும் கவிதைகள் இத்தளத்திலேயே இயங்கின. அ.யேசுராசா, ஏ.இக்பால், மு.சடாட்சரன், பாண்டியூரான் முதலானோர் கலாபூர்வமான படைப்புக்களையும் ஈழத்து இலக்கியத்துக்கு அளித்தனர்.

1970களுக்குப் பின் ஈழத்து நவீன கவிதைகள் இலக்கிய ஆய்வாளர்களால் விதந்து நோக்கப்பட்டது. சமூக அரசியல் உணர்வுகளை உள்வாங்கி கலைத்துவமிக்க கலைப் பெறுமானமிக்க படைப்புக்களை இக்கால கவிஞர்கள் உருவாக்கினர். இருத்தலையும் இருத்தலுக்கான இருப்பையும் இக்கால கவிதைகள் பேசின. வெற்று அலங்காரமில்லாத உன்னத கவிதைகளை வ.ஜ.ச.ஜெயபாலன், சிவசேகரம், அ.யேசுராசா, சேரன், வில்வரத்தினம் முதலான பலர் ஈழத்து இலக்கியத்துக்களித்தனர். சோலைக்கிளிக்குப் பின்னர் ஈழத்தில் பேச்சு வழக்காற்றுச் சொற்களுக்கூடாக புதிய உத்திகளைக் கையாண்டு கவிதை சொல்லும் முறையொன்று வளர்ந்தது.

கட்டிற்றுக்கமான கவிதைகள் 1990களிலிருந்து இற்றைவரை வெளிவந்த வண்ணம் உள்ளன. 1980களின் பிற்சுற்றில் நவீன கவிதை புதிய தளத்தில் பிரவேசித்தது. நெகிழ்வுத் தன்மையுள்ள எளிமையான சொற்களைக் கொண்டு செறிவடர்த்தி கொண்ட செம்மையான கவிதைகளை இக்கால கவிஞர்கள் படைத்தனர். 'சொல்லாத சேதிகள்', 'மரணத்துள் வாழ்வோம்' என்னும் தொகுப்புக்களின் வருகை இதனை உறுதிப்படுத்துகிறது. பெண் விடுதலை, பெண் சுதந்திரம் என்பவற்றுக்கப்பால் சமூக விடுதலையை அடிப்படையாகக் கொண்டு போரும் போரியல் வாழ்வும் கவிதையின் பாடுபொருளாயின. ஒடுக்கப்பட்ட இனமொன்றின் தார்மீகக் குரலாய் கவிதைகள் ஒலிக்கத் தொடங்கின.

1990களின் நடுக்கூற்றில் மையம் கொண்ட பின் நவீனத்துவம், கட்டுடைத்தலுக்கடாக கவிதை சொல்லும் புதிய முறையொன்றைத் தோற்றுவித்தது. நவீன மொழி, நவீன சொல்லாடல் என விரியும் இக்கவிதா புனைவு வெளி வடிவத்தை உடைத்து எல்லைகளைத் தாண்டிப் பிரவசித்தது. மொழி மீறிய தருக்கமற்ற நிலையில் இயங்கும் இக்கவிதைகள் நவீன உத்திகளுக்கடாக புறவய வாழ்வை பூடகமாகவே காட்சிப்படுத்தின. அதேசமயம் நவீனத்துவத்தின் எல்லைகளைத் தகர்த்து அழகியல் ரீதியாக கற்பனைவாத மரபைப் பின்பற்றி மொழியை கட்டுப்பாடற்று இயங்க விட்டு கவிதை சொல்லும் முறையும் ஈழத்திலின்று பரவலாகக் காணப்படுகிறது. சந்திரபோஸ் சுதாகர், சித்தாந்தன், ரியாஸ்குரானா, ரஸ்மி, பா.அகிலன் ஆகியோரின் கவிதைகள் இதனைச் சாத்தியப்படுத்தின.

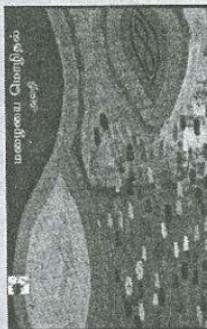
ஈழத்தின் கவிதைப் புனைவு மொழி தனித்துவமானது. பிரத்தியேக தளத்தில் இயங்கும் இப்புனைவு மொழி ஆழமான ஆய்வுகளுக்கடாக அணுகப்பட வேண்டியது. அவ்வாறு நுணுகி ஆராயும் பட்சத்தில் இக்கவிதாப் புனைவு உயர் கவித்துவ நிலையில் தன் தருக்க தளத்தை அல்லது பிரக்ஞை தளத்தை விரித்துக் காட்டும்.

விலை:- 60/=
(இந்திய ரூபாய்)

அலரி

மழையை மொழிதல்

காலச்சுவடு பதிப்பகம்
669, கே.பி.சாலை,
நாகர்கோயில் 629001,
தமிழ்நாடு,
இந்தியா.

சந்தா விபரம்

தனி இதழ் - 30/=
ஆண்டுச் சந்தா - 120/=
(தபாற் செலவு உட்பட)

சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்:-

ச.உதயணன்
கொமர்ஷல் வங்கி,
கணக்கு இல. - 8060070929
யாழ்ப்பாணம்.

கூருப்பிலுக்குக் கறுத்த
கடகாரத்தின் செயற்பாட்டை விழுங்கி
எழுகிறது ஓர் பருவப் பெண்ணின் கிளர்ச்சிகள்
உயிரிப்பைக் குரவிலும்
காதலை மார்பிலும்
பதுக்கிய
அவளது எதிர்பார்ப்பும் ஆசையும்
எந்த மனதையும் சென்றடையாத
ஞாழக் கொள்கிறது.

நெருடல்களில் தனிமை புரியாது
விதைத்துக் கொள்கிறது குறி
என்னை,
என் உடலை,
நாறாயிரம் மலர் கொண்டு ஞா
எத்தனிக்கிறது எனதறிந்த ஆன்மா

எதிரில் மண்டலமிட்டு அகணாந்த
கசப்புக்களை உள்வாங்கி
பாதங்களை வருட
பெருவிரலின் வெடிப்புக்களையெல்லாம்
தன் வாய் கொண்டு ஞா
என்னை,
என் இளமையை
இன்பத்தை வேண்டி நிற்கும் உதடுகளை
கபள்கரம் செய்கிறது உனது உடல்

வழி அனுப்பி வைக்கும் தையியரின்றி
காதலின் பெயரால் ஓர் நகீர தாண்டவம்
நடந்து முடிகிறது.

ஓக்ரோப் 2004

தாய்நா கவிதைகள்

நீயில்லை
இரவின் அதிர்வுகளை மீறி
எழுகிறது சில ஒலிகள்
நீயற்ற வெளிகளை நிரப்புகின்றன
பிரிவின் பாடல்கள்
யாருடைய அந்தரங்கத்துள்ளும்
பேரிரைச்சலாய் நுழைந்து மீள்கிறது
காற்று

கடும் சூட்டு மணலில்
முள் முளைத்த காடுகளில்
நீ விட்டுப் போன நினைவுகள்

கைகளில் கால்களில் உடலில்
எதுவுமே இன்றி
நிர்வாணத்தின் அதிர்வுகளை
விழுங்கி,
ஆணின் பார்வை படாத
ஓர் அறையில்
நிம்மதியாய் உறங்கிப் போகிறேன்
தொலைந்துபோன ஒன்றைத் தேடி
என்னை என் இயல்பை
கொன்று கொண்டிருக்கிறது ஆன்மா
நீ ஆறுதல்கள் சொல்லுகிறாய்
வீமமாய் வருகிறது

நீ தூங்கியிருக்கலாம்
நீ வேலையில் இருக்கலாம்
நீ படித்துக் கொண்டிருக்கலாம்
நீ புணர்ந்து, பிரத்தியேகமான
எனது இருக்கைகளை உடமைகளை
வெற்றிடமின்றி நிரப்பியிருக்கலாம்

ஓ நான் இன்னும் இங்கு தான் இருக்கிறேன்
காத்திருப்பின் நெடிய கதவுகளை
எட்டி உதைக்க வலுவற்று
நகர்ந்து கொண்டிருக்கிறது கடகாரம்

ஓ நீ இன்னும் அங்கு தான் இருக்கிறாயா?

டிசம்பர் 2004

த. அஜந்தகுமாரின்

ஒரு சோம்பேறியின் கடல் - தி.செல்வமனோகரன்

“ஒரு கவிதை இருக்க வேண்டும்
உணர முடிவதாய்
உருண்டு திரண்ட பழம்போல மௌனமாய்
பேச்சற்று
புராதன பதக்கங்கள் கட்டைவிரலுக்குத் தட்டுப்படுவது போல்
பாசி வளர்ந்து படிந்த
கைப்பகுதிகளால் தேய்ந்த ஜன்னல் விளிம்புகளைப்
போல மௌனமாய்
ஒரு கவிதை வார்த்தையற்றிருக்க வேண்டும்
பறவைகளின் பறத்தல் போல்
.....
ஒரு கவிதை காலத்தினுள் சலனமற்று இருக்க வேண்டும்
நிலா உயர்வதைப் போல
.....

ஒரு கவிதை அர்த்தம் தரக்கூடாது
கவிதையாக இருக்க வேண்டும்.”

(கவிதைக் கலை - ஆர்க்கிபாஸ்ட் மேக்லிஷ்)

ஒவ்வொரு மொழியினதும் தனித்துவமானதும் செப்பமானதுமான வடிவம் கவிதை. பொதுவில் கவிதைகள் சொற்களைப் பயன்படுத்துகின்றன. ஆயினும் வெறும் சொற்கள் கவிதையாகிவிடா. கவிதை, சொற்கள்-வரிகள்-அவற்றிற்கிடையிலான பெரு மௌனம் என்பனவற்றால் உருவாவது. மௌனமே அதன் பேரம்சம். சொற்களும்-வரிகளும் தமக்கு இடையில் தம் கூர்மையை இழக்காது பயணிக்கும் இடையறாத உறவே அவற்றிற்கிடையிலான வலிதான மௌனமே அக்கவிதைக்கு ஆழத்தையும் தனித்துவமான சிறப்பையும் அளிக்க வல்லதாகிறது. வார்த்தைகள் அர்த்தமிழந்துவிட அவற்றிற்கு இடையில் வரும் மௌனவெளி வளர்ந்து பூதாகாரமான விருட்சமாகி நிற்கும். காலத்தின் சிதைந்த வெளிகளில் படைப்பாளி தன்னையும் தன் பிரபஞ்சத்தையும் மீட்டுக் கொள்வதோடு மீள்கட்டமைத்துக் கொள்வதுமாக அமையும். “மௌனத்தின் முகத்தில் வீசப்பட்ட ஒரு பேச்சே வாழ்க்கை” என்பார் ஜோசப் ப்ராட்ஸ்கி. அவ்வாழ்க்கைச் சுழல் ஓட்டத்துள் அகப்பட்ட படைப்பாளிக்கு தானாகக் கிடைப்பது அல்லது தரப்படுவதே கவிதை. அவன் வாழ்க்கையை அது தரும் அனுபவத்தை தன் பிரபஞ்ச வெளிக்குள்ளும் அப்பாலும் பிரக்ஞையூர்வதாக சொற்களால் கட்டமைத்து நிற்கின்றான். இக் கட்டமைத்தல் சொற்களின் அர்த்தங்களையும் காலத்தையும் உடைத்தெறிந்து பிரவாகித்து நிற்கும்போதே அது கவிதையாகிறது.

அஜந்தகுமார், வளர்ந்துவரும் இளம் படைப்பாளி ‘ஒரு சோம்பேறியின் கடல்’ எனும் நூல் அவரின் முதற் கவிதைத் தொகுப்பாகும். பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறை உதவி விரிவுரை யாளரான அஜந்தகுமார் இரண்டாயிரமாண்டிலிருந்து கவிதை எழுதி இருந்தாலும் 2004-2009 ஆம் ஆண்டுகளுக்கு இடையில் எழுதிய முப்பத்தெட்டுக் கவிதைகள் இதில் இடம்பெற்றுள்ளன. அம்பலக்குழுமத்தால் வெளியிடப்பட்ட இந்நூலின் வித்தியாசமான, அழகான அட்டைப்படத்தினை பா. அகிலன் வடிவமைத்துள்ளார். (அட்டைப் படம் பற்றிய விபரம் இல்லை)

இத்தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ள கவிதைகள் தனிமனித பிரக்ஞைக்கு அழுத்தம் கொடுத்து நிற்கின்றன. காதல், மன அவசங்கள், சுய மதிப்பீடு, போர், வாழ்வியல், நம்பிக்கையீனங்கள், நம்பிக்கைகள் எனப் பல தளங்களில் இவரின் கவிதைகள் விரிய முற்பட்டுள்ளன. தாயன்பின் முன்னால் ஒரு மகனின் ஆசைகள் சிதைந்து போவதை அத்தனாவும் மன அவசத்தை

“அம்மா ஒவ்வொரு நாளும்
தன் கனவுகளை
கண்ணீரில் தோய்த்தெடுத்து
கைகளிலே தருகின்றான்
பாசம் முன்வந்து
மோதி நிற்கின்றது
எல்லாச் சிறகுகளையும்
என் கைகளாலேயே
ஒடித்துப் போடுகிறேன்”

(சிறகிலா வாழ்வில் செல்லல்)

என அழகுற வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது. ‘ஒளிப்பிழம்பை வினாவுதல்’ எனும் கவிதை, துன்பம் துன்பத்தைப்பொறுமையோடு கடக்க முற்படல், இயலாமை, அதனால் வரும் கோபம் - துக்கம் எனப் பல்வேறு பிரக்ஞைகளைக் கலந்து தருகிறது.

“நான்
மனையானை, மகவை
மண்ணில் புதைத்த துயரில்
கலங்கிக் கதறியது;
நீ
மீண்டும் மீண்டுமாய்
உன் பிராடியோடு முயங்கு!
நெற்றிக் கண்ணில் இருந்து
பிள்ளைகளை உற்பவி!”

என வரும் வரிகள் சமூக யதார்த்தமாகவும் கன்னத்தில் அறையும் உண்மையாகவும் உள்ளன.

ஈழத் தமிழர்களின் வாழ்விலும் படைப்புக் களிலும் அதிக இடத்தைப் பிடித்துவிட்டவை போர் தந்த ரணங்கள். அவை மாறாத-மறையாத ஒன்றாய்க் கலந்து கிடக்கின்றன. ஒவ்வொரு ஈழத்தமிழனது வாழ்வும் கேள்

விக்குறியாகி மரண விளிம்பில் நின்று அவன் பட்ட அவஸ்தையை,

“எனது இரகசியங்களின்
திசைவழிப் பயணங்களை
பிசைந்தபடி செல்கின்றது
இருளின் கரம்!”

(ரூபகங்களின் அச்சக்கோடுகள்)

“செல்லடியே தாலாட்டாய்
மாற்றங்கண்ட புத்திரனல்லவா!”

(கத்திக் கொண்டிருக்கும் பூனை)

எனும் வரிகளால் அஜந்தகுமார் புலப்படுத்துகின்றார். வாழ்வியல் யதார்த்தத்தை ‘நிலைத்தலின் பாங்கு’ எனும் கவிதையில் ஒன்றின் வீழ்ச்சி மற்றொன்றின் எழுச்சி என்பதை

“அவன் விழிகளின் உயிர்ப்போடு
சிற்பமும் மிளிர்ந்து நிமிர்ந்தது
சிற்பி செத்திருந்தான்
சிற்பம் உயிர்த்திருந்தது!”

என்பதனூடாக உணர்த்த முற்பட்டுள்ளார்.

கனவுகளோடு புறப்படும் இளைய தலைமுறை சமூக வாழ்க்கையில் முட்டிமோதி துயரங்களை மட்டுமே பதிலீடாகப் பெறும்போது தன் மீதும் சமூகத்தின் மீதும் நம்பிக்கையீனம் கொண்டு விடுகிறது. தவறான முடிவுகளை நோக்கி நகரத் தொடங்குகிறது.

“துயரின் நிலைத்த வாழ்வில்
பெயர்ந்தீபா அதன்
தன்மையின் பலத்தில்
பின்னடைந்து போய்
அழுகிறது கண்!”

(பாசி படிதல்)

மேற் சொன்ன வரிகள் நம்பிக்கையீனத்தின் சான்றாக அமைகின்றன. ஆயினும் அதனின்றும் மீண்டமும் வேணவாவும் இவரின் கவிதைகளில் உள்ளன. உதாரணமாக

“காத்திருத்தல்
கானலென்ற உண்மையைக்
கணங்கள் ஒவ்வொன்றும்
கதைகதையாய்ச் சொன்னாலும்
நம்பிக்கை மட்டும்
சிதையாது தேங்கிற்று.”

(நீண்ட காத்திருப்பு)

எனும் வரிகளைச் சுட்டலாம். இவ்வாறு வாழ் வியல் பேரவலத்துள் சிக்குண்டு தவிக்கும் படைப்பாளி தன்னைத் தான் சுயமதிப்பீடும் செய்துகொள்கிறார். தனது சின்ன வட்டத்துள் அடங்கிப்போன வாழ்வுசூட சிதைந்தழிந்து போகுமோ என்ற ஏக்கமும் அதிகம் புதிர்ப் பொழுதுகளைத்திணித்தபடியேவாழ்வு போய்க்கொண்டிருக்கிறது என்ற தெளிவும் (புதிர்ப் பொழுதுகளும் வாழ்வும்) அவரிடம் இருக்கிறது.

‘கத்திக் கொண்டிருக்கும் பூனை’, ‘ஒரு தேவதையின் ஒளிக் கவிதை’ போன்ற சில கவிதைகள் வாசகனுக்குப் பல்வகைமையான வாசிப்புக்களைத் தரவல்லவவாய் உள்ளன. பிரக்களுபூர்வமான படைப்பாக் கத்தில் வார்த்தைகளைக் கவிதைகள் பயன்படுத்திவிட்டு, அவற்றை நீறாக்கி விடுவதையும் கவித்துவச் செறிவு மேலோங்குவதையும் சில இடங்களில் காணமுடிகிறது.

“கோபத்தோடு உன் தெரு காறி உமிழும் புழுதி”

(உன்னை வினாவுதல்)

“என்னைச் சொசிக்கும் வலிகளின் நிமித்தம் சொற்கள் வரமுடியாது மெளனம் பிசைகிறது”

(சொற்கள் பற்றிய இரண்டு கவிதைகள்)

என்பவற்றை இதற்கு உதாரணங்களாகக் குறிப்பிடலாம். ‘புள்ளியின் கிறுக்கல்’, ‘மயிர்க்கொட்டியும் வண்ணத்துப் பூச்சியும்’, ‘நிர்வாணத் தெருவும் கவிஞரின் வலியும்’, ‘ஆர்ப்பாடிக்கும் என் கடல்’ போன்ற இன்னும் சிலவும் தமது இலக்கினை ஓரளவேனும் தொட்ட கவிதைகள் எனலாம். ‘மறந்து போனேனா’, ‘சொல்லலங்காரம் மிகுந்த உன் தவறும் என் சக்தியும்’ போன்ற கவிதைகள் இத்தொகுப்புக்கு நலிவைத் தருகின்றன. ‘எதிர்காலம் குறித்து...’ என்னும் கவிதையின் முற்பகுதி

“வாழ்வுக்கான வேர்கள் உன்வசமே உணர்றியுள்ளன புடைத்து வளரும் விருட்சம்

உன்வேரில் இருந்து விடுபடின் வாட்டம் கண்டு வீழும் என்பதை நீயறிவாயோ....”

என அமைந்துள்ளது. “வாழ்வுக்கான வேர் உன்வசமே உணர்றியுள்ளன” எனும் வரி தன்னை விருட்சமாகவும் முன்னிலையாளரைத் தன்வேர் பற்றி நிற்கும் மண்ணாகவும் சித்திரிக்கிறது. ஆனால் அடுத்த வரி ‘விருட்சம் உன்வேரில் இருந்து விடுபடின்’ என வருகிறது. ‘உன்னுள்ளே வளரும் வேர்கள்’ என்னும் வரியும் முன்னிலையாளரை ‘மண்ணாகவே சித்திரிக்கிறது. இது கருத்து முரண்பாட்டைத் தருகிறது. ‘உன் வேரில்’ எனும் சொற்றொடர் தவறாக உள்ளது. இது ‘உன்னில்’ என்றே வர வேண்டும். அதே போல ‘மழை எழுதிய எதிர்வினை’ என ஒரு கவிதைத் தலைப்பு அமைந்துள்ளது. ஆனால் கவிதை,

“மழை குறித்த வாசிப்பு எதிர்வினை ஒன்றை என் தலைக்குள் எழுதிச் சென்றது” என வருகிறது.

ஆக, மழை குறித்த “வாசிப்பே” எதிர்வினையை எழுதியது மழையல்ல. அப்படியாயின் கவிதைத் தலைப்பு “மழை குறித்த வாசிப்பு” என்றே இடம்பெற்றிருக்க வேண்டும்.

கவிதையில் தேவையின் பொருட்டோ மிக அழுத்திச் சொல்லும் பொழுதோ மீள மீள ஒரே சொற்களைக் கையாளுதல் வழமையும் பொருத்தப்பாடும்சூட. ‘வீரம் குறித்த ஒரு கேள்விக்குரல்’ எனும் கவிதையில் ஏழு இடங்களில் “என்” எனும் சொல் வந்துள்ளது. இது கவிதையின் செறிவை நொய்மைப்படுத்துகிறது. அதேபோல ஒத்ததன்மையுள்ள சொற்கள் ‘காதல் வழிப்போக்கனோடு நடந்துவரும் இயற்கை’ எனும் கவிதையில் கையாளப்பட்டுள்ளன. முதல்வரி

“நீ ஒன்றும் பேசாது பறையாது உம்மென்றபடி இருக்கின்றாய்”

என்றுள்ளது. பேசாது - பறையாது என்பன

இருவேறு பொருட்களையோ உணர்வுகளையோ தரவில்லை.

கவிதை வரிகள் பல ஒருமை பன்மைப் பிழைகளைக் கொண்டமைந்துள்ளன. நல்ல கவிதையில் சொற்கள் அரித்தம் இழந்து போய்விடும் என்பதால் இவை முக்கிய மில்லை எனச் சிலர் வாதிடவும் கூடும். அதனால் இவ்வாறான குறைபாடுகள் அரித்தச் சிதைவையும் வரலாற்று ரீதியிலான மொழிச் சிதைவிற்கும் வழி சமைத்துவிடும் என்பதை நாம் மனங்கொள்ளவேண்டும்.

“புள்ளிகளே பிறகு....

வடிவங்களையும் தோற்றடங்க வைக்கிறது”
‘சும்மா இருக்கிறேன்’ என்பதில் புள்ளிகள் - எழுவாய் (பன்மை) ஆதலால் தோற்றடங்க வைக்கிறது என பயனிலை வரமுடியாது. அது பன்மையாகி தோற்றடங்க வைக்கின்றன என்றே வரவேண்டும். இவ்வாறான தவறுகள் 14, 27, 33, 62, 77 ஆகிய பக்கங்களிலுள்ள கவிதைகளில் இடம்பெற்றுள்ளன. நிறுத்தற் குறிகளின் பயன்பாடு கவிதையின் வாசிப்பை, பலதளங்களுக்கு இட்டுச் செல்லக்கூடியது என்பது யாவரும் அறிந்ததே. சில கவிதைகளில் அதனைச் சரிவரப் பயன்படுத்திய அஜந்தகுமார் பல கவிதைகளில் அதனைத் தவறவிட்டுள்ளார். உதாரணமாக ‘சக்கள் கலந்த ஒரு கோப்பைத் தேநீர்’ எனும் கவிதையில்

“நாம் எல்லோரும் அந்த சக்களைக்

பிடித்துக் கசக்கி

தேநீருள் போட்டு:

நுள்ளான் சாப்பிட்டால்

நூற்றாண்டு வாழலாம் என்பது போல்

குடிப்போம்!” என்றுள்ளது.

இதில் தேநீருள் போட்டு என்பதில் ‘கம’ வும் “நுள்ளான் சாப்பிட்டால் நூற்றாண்டு வாழலாம்” எனும் பழமொழி மேற்கோள் குறிக்குள்ளும் வரும்போது கவிதை சிறப்பாகிறது. அத்தோடு ‘சக்களைக் பிடித்து’ என வந்துள்ளது. இது சக்களைப் பிடித்து என வரவேண்டும். இவ்வாறான பிழைகள் அச்சுப் பிழைகளாகவும் இருக்கக்கூடும். தேவை

யற்ற இடங்களில் பேச்சுவழக்குச் சொற்களைக் கையாண்டுள்ளமை கவிதையின் செறிவைக் குறைக்கிறது. இதற்கு உதாரணங்களாக அமத்தி (சிறகிலா வாழ்வில் செல்லல்) மொத்தி மகிழலாம் (ஒளிப்பிழம்பை வினாவுதல்) என்பவற்றைக் கூறலாம். இவ்வாறே தேவையற்ற சொற்கள், சொற்றொடர்கள் தொகுப்பெங்கும் விரவிக் கிடக்கின்றன. அவை நல்ல கவிதைகளைக் கூட சாதாரண கவிதைகள் ஆக்கிவிடுகின்றன. ‘ஒரு சோம்பேறியின் கடல்’ எனும் கவிதையின் இறுதியில் வரும் ‘நீ என் நெஞ்சுமயிர் எண்ணுகிறாய்’ எனும் வரி, கவிதைக்குரிய வாசிப்பை ஒற்றைத் தன்மையாக்கி விடுவது இதற்கு நல்ல உதாரணமாகும்.

அஜந்தகுமாரின் வாசிப்பு அவரின் கவிதைகளில் செல்வாக்குச் செலுத்தியுள்ளது. பல கவிஞர்களின் கவித்துவத் தாக்கம் அவருடைய கவிதைகளின் வரிகளாக வெளிப்பட்டுள்ளன. உதாரணமாக உயிர்தடவுகிறாய் (ஒரு சோம்பேறியின் கடல்) என்ற வரி அ.யேசுராசாவின் ‘சுழல்’ (அறியப்படாதவர்கள் நினைவாக-தொகுப்பு) எனும் கவிதையில் “என் நெஞ்சினைத் தடவுகிறாய்” என இடம்பெற்றுள்ளது. “நீயெனக்கு இல்லை யென்றான இரவு” எனும் கவிதைத் தலைப்பு அ.யேசுராசாவின் பனிமலையில் “வெற்று இரவு” எனும் (மொழிபெயர்ப்பு) கவிதையில் “நீ இல்லாமற்போன அந்த வெற்று இரவுக்குள்” என உள்ளமையையும் குறிப்பிடலாம். இவை ஆரம்ப நிலை கவிஞனிடம் தவிர்க்க முடியாத அம்சங்களே.

இத்தொகுப்பின் நீண்ட முன்னுரை, விரிக்கிக்கும் தனிமனித புலம்பல்கள், வீறாப்புக்கள், வெற்றுச் சொற்கள் என்பன வாசகனுக்குச் சலிப்பைத் தருகின்றன. ஆயினும் வடிவ நேர்த்தி, ஆங்காங்கே காணப்படும் கவித்துவ வரிகள் ஆறுதல் தருகின்றன. அஜந்தகுமார் கூறுவதுபோல கவிதை இன்னும் அவர் வசப்படவில்லைத்தான். ஆயினும் வசப்படுவதற்கான சாத்தியக்கூறுகள் உண்டு. அஜந்தகுமார் தொடர்ந்து முயன்றால் கவிதை அவருக்கு வசப்படும். ●

ரோமானியச் சிற்பம்

பேராடை

அதை நான் நீக்க முடியாது

காரிருளிலும் கரிய
முடிவடையாது
சுக்கபோலத் நீண்டு திரண்ட
இந்தப் பேராடையை
தீயாலும் வலியாலும் பின்னப்பட்ட
காலங்களின் பேரடுக்கினை
நினைவுகள் உக்கியும்
முளைத்துமுரும்
இந்தப் பாசித்துகளையை

நீக்க முடியாதெனினால்

தலைமுறைகளின்
விதிவேகுகள் ஒடிப் படைத்த
இந்தத் தலாலாடையை
சீமும் இரத்தமும்
உறைந்து படந்து, கிழிந்து
இந்த ஓலச்சீடையை

யாரும் யுணர்த்தயங்கும்
நூற்றாண்டுகளின் முள்ளங்கியை
கண்ணீராலான இந்த நீருடலை

நீங்க முடியுமா என்ன?

வேர் விட்டோடி
தேகத்தின் மேற் பிணைந்த இன்னொரு தேகத்தை
காயங்களின் பெருங்குடலையை
தேகத்தைத் துளைத்து
உயிர்போட்டில் ஓட்டிக்கிடக்கும் இந்தப் பேராடையை
உலகத்தாற் தள்ளி தாளிடப்படும் தீட்டுச் சீடையை

நீக்க முடியுமாயின்
என்னையும் நான் நீங்கிச்சென்று மறைவேன்.

பா. அ கி ல ன் க வி த க க ள்

பெருநிலம்:

மண்ணாடுக்கீடுகள் பற்றிய அறிமுகம்

பூண்டும், புராணிகமும்
நீரும், இல்லும் சேர்த்துப் பொத்தப்பட்ட
பெரு நகரத்திற்குக் கீழே
பகலிரா ஓயா
தெருக்களும், கிளைகளும் மொய்தும் பரவி
சனங்கள் நெரிந்து
வாகனங்கள் விரையுமொரு நிலப்பரப்பிற்கு இன்னும் கீழே
படி பிடித்து
கீழிறங்கிப் போனால்

சாம்பரால் ஆன வெம்மையடங்காகவொரு புயற்பரப்பு
நீங்கி
மேல்நடந்து, கீழிறங்கிப் போனால்
அழகையும், கதறலும் பரவியொட்டிய ஒலியடுக்க
அதற்கும் கீழே
முடிவடையாத கருதியால் ஒரு திரவப் படுக்கை
அதற்குக் கீழே
கெட்டியூடு முன்னாடீந்து மண்டிய நினைவடுக்க
அதற்குக் கீழே
மரங்களின் வேர்களுக்கும் முட்டாதவொரு பெரும் மௌனப் பரப்பு
நீங்கி இன்னும் மேல் நடந்து
கீழிறங்கினால்

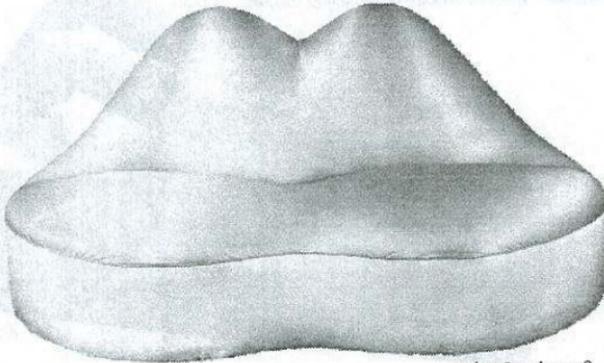
ஒரு முதிய பெண்
காலங்களை விரித்தெறிந்த தோலாசனத்தின் மீதொரு தூறிய பெண்

சீமான்

நிகழ்கணத்தின் சாத்தியங்கள்
 தின்னப்பீடெருந்தன.
 அநாமதேயமாக
 உருவாகியிருந்த சிறு உலகொன்று
 புறக்கணப்பின் ஒளியினை நோக்கி
 உருள்கிறது.
 கதவில் தெறிப்படைந்த காற்று
 சோர்ந்து வீழ்கின்றது தரையில்.
 ஒருக்களித்திருந்த யுனையின்
 மிக நீண்ட கனவுக்கு
 தாயத்தின் மூச்சு
 முற்றுப்புள்ளியை
 வைத்துவிட்டிருந்தது.
 உயிர்த்துளிகளின் சஞ்சாரம்
 தொடர்கிறது
 செத்துக் கிடக்கும்
 உதடுகள் வழியே.
 அவசரம் உட்புகந்த தருணத்தில்
 எப்படியும் நேர்ந்து விடுகிறது
 விலகல்.
 தத்தம் திசைகளில்
 ஒவ்வொருவரும் பயணிக்கையில்
 மூலையில்
 தேம்பியழத் தொடங்குகிறது ஒரு முத்தம்.

- தபின்

சல்வடோர் டிரலி

ஈழத்து இலக்கிய உலகில் பெண் கவிஞர்களின் தொகை குறைவாகவே இருந்து வருகின்றது. பொருளாதார, சமூக மாற்றங்கள் நிகழத் தொடங்கியதனைத் தொடர்ந்து இலக்கியத்தில் பெண்களின் பங்கு இருந்து வருவதாகக் கூறினாலும் பெருவாரியானதெனச் சொல்லிக் கொள்வதற்கில்லை. எமது வாழ்பரப்பில் பெண்களுக்கிருந்த இறுக்கமான வாழ்க்கை முறை, அவர்கள் வாசல் தாண்டி விடுவதனைத் தடுத்து வந்துள்ளது. ஆயுதப் போராட்டம் வலுப்பெறத் தொடங்கியதனைத் தொடர்ந்து பெண்களின் வாழ்வாதார நிலையானது மெல்ல மெல்ல மேலெழத் தொடங்கியதாகச் சொன்னாலும், நகர்ப் புறங்களிலும் சரி, கிராமப்புறங்களிலும் சரி, பெண்கள் பாகுபாட்டுடன் நடத்தப் படும் நிலைமையானது விலகிப்போய்விட்டதென முழுமையாக எண்ண முடியாதுள்ளது. இந்தக் காலங்களில் நிறைந்த சவால்களுடன் சமூகத்துடன் முட்டி மோதிக் கொள்ளும் பெண் கவிஞர்களுள் தமது இருப்பையும், தமது வாழ்வையும் பதிவு செய்ய முடிந்தவர்களாக மிகச் சொற்பமானவர்களே அடையாளங் காணப்படுகின்றனர். அந்த வரிசையில் மலரா தனது “புதிய இலைகளால் ஆதல்” எனும் கவிதைத் தொகுதியினூடாகத் தனது வாழ்வையும், தனது இருப்பையும் ஆழமாகப் பதிவு செய்து கொள்ள முயற்சித்துள்ளார்.

“புதிய இலைகளால் ஆதல்” என்ற தலைப்பு பசுமையான வாழ்வினை வேண்டி நிற்கும் பெண்ணின் குறியீடாக அமைகின்றது. அந்த இலைகள், அவரின் கனவுகளாலும், மகிழ்ச்சிகளாலும் நிறைந்து போயிருக்கின்றன. இந்த எதிர்பார்ப்பு மலரா போன்று அநேகமாக எல்லாப் பெண்களுக்கும் இருக்கத்தான் செய்கிறது.

பெண் கவிஞர்கள் பொதுவாக ஒரு பெண்ணிய முயற்சியாளர்களாக அல்லது ஆணாதிக்க எதிர்பாளர்களாக ஒற்றுமைப்பட்டிருக்கின்றார்கள். அவர்கள் தமது கருத்தினை அல்லது எண்ணத்தினை மிக இலாவகமாக எல்லோரும் விளங்கிக் கொள்ளக் கூடியவகையில் கவிதைகளாக்குகின்றனர். ஆனால் மலரா சற்று வேறுபட்டு எதிர்ப்புக் குரலைக் காட்டுவதோடு எதிர்பார்ப்புகளுடன் கூடிய துணை வேண்டி நிற்பவராகவே வெளிப்படுகின்றார். ஏனைய பெண் கவிஞர்களைப் போல நேரடியான பொருட்புலப்பாட்டோடே தனது கவிதைகளையும் இவர் எழுதி வருவது குறிப்பிடத்தக்கது.

“புதிய இலைகளால் ஆதல்” கவிதைத் தொகுதியில் நாற்பத்தொட்டுக் கவிதைகள் உள்ளன. இவரது எல்லாக் கவிதைகளும் வெளிப்பாட்டு முறைகளில் ஒரே வகை சார்ந்தவை. ஒளிவு மறைவற்ற வெளிப்படைத் தன்மை கொண்டவை. பிற பெண் கவிஞர்கள் போல ஆண்களின் மீது கோபத்தை நேரடியாக கவிய வைக்காது தனது பிரியத்தின் மூலமாக, தன்னால் கொடுக்க முடிந்த அரவணைப்பின் மூலமாக எல்லா வகைக் கேள்விகளையும் எழுப்ப முனைந்திருக்கின்றார். இங்கு கேள்விகள் என்றால் உண்மையில் கேள்விகளேயல்ல, தனது துணை மீது மோதவிடக்கூடிய அல்லது துணைக்கு கொடுக்க முடிந்த எல்லாப் பிரியத்தையும் தனக்கும் துணைக்குமிடையே காணப்படும் வெறுமையெங்கும் உலாவவிட்டு அவற்றின் மூலமான பதிலீட்டுப் பிரியத்தை பெறமுயற்சிப்பதே அவருடைய பெறுமானமாகக் காணமுடிகின்றது. இதில் வெற்றி கண்டாரா? இல்லையா? என்பதல்ல பிரச்சனை. உள்ளார்ந்தமான

மாறுதல்களை ஏற்படுத்த முடியுமா? என்பதே அவருடைய பிரச்சனையாகவுள்ளது.

பெண்களுக்கான பிரிவுத்துயரையும், வலியையும் மிக நுணுக்கமான முறைகளில் மலரா தனது கவிதைகளில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். பொதுவாகப் பெண் கவிஞர்கள் ஆணாதிக்க சமூகத்தின் மீது வீசும் சாட்டைகளையும், தம்மீது வீசப்பட்ட சாட்டைகளின் தழும்புகளையும் எடுத்துக் கூறும் கருவியாகவே தமது கவிதைகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். ஆனால் மலராவின் கவிதைகளில் சாட்டையடிகளையோ, அதன் தழும்புகளையோ காணமுடியவில்லை. மாறாக எதிர்பார்ப்புத்துயர், பிரிவுத்துயர், இயலாமை போன்றவற்றின் ஒட்டுமொத்த வெளிப்படையே அவதானிக்க முடிகின்றது.

“கொச்சிக்காய் கடித்த உதடுகளாக வாழ்க்கை எளிகையிலும் உனக்காக காத்திருக்கும் தனிமை எனது.”

இவை அனாருடைய கவிதை ஒன்றின் வரிகள். பிரிவுத் துயரின் வலிகளையும் வாழ்க்கையில் எப்போதும் நிகழ்ச்சாத்தியமான முரண்பாடுகளையும், அதனால் ஏற்படும் இடைவெளிகளையும் இக்கவிதை புலப்படுத்திப்போதும் ஆணை முதன்மைப்படுத்தி அவனுக்காக ஏங்கும் இயலாமையையும் இக்கவிதையில் உணர முடிகிறது. ஆனால் மலரா தனது கவிதையொன்றில்

“தூரமாகிவிட்ட வாழ்க்கை நீ வருகின்ற நாளினை எண்ணி எண்ணி மாய்கிறேன் சில மணித்தியால நிறைதலில் உன் அணைப்பில் என் உயிர் கசங்குவதை நினைத்தல்ல உன்னை விட்டு நீங்கும் வெறுமை படர்ந்த கடைசிக் கணங்களை நினைத்துக் கொண்டு”

என தனது பிரிவுத்துயரையும் அது தரும் மன

வலியையும் கவிதையாக்குவதில் மிக நிதானமாகச் செயற்படுகின்றார். ஆனால் ஆணாதிக்க அரசியலில் வாழ்வினைச் சீரழித்து ஒளிர்முடியாமல் மங்கிப்போன பெண்களின் குரலாய், குறியீடாய் மலரா தனது கவிதைகளை நிலை நிறுத்தியதாகத் தெரியவில்லை. அவரது கவிதைகளெங்கும் சோகங்களே படிந்து போயுள்ளன. வாழ்வின் வெறுமையையும், அந்த வெறுமையெங்கும் சுற்றி வட்டமிட்டுக் கொண்டிருக்கும் துயர்களையும் கவிதையாக்குவதில் கவனம் கொண்டுள்ளார். இந்த வாழ்வின் வெறுமையுணர்வென்பது பிரிவுத் துயரால் நேர்ந்ததொன்றாகவே இவரது பல கவிதைகளிலிருந்தும் அடையாளம் கண்டு கொள்ள முடிகின்றது.

அதே வேளை ஆணும் பெண்ணும் சமம் என்ற பார்வை அவரிடம் உள்ளது அதனை அவருடைய “நகர்தல்” என்ற கவிதையின்

“அர்த்த நாரீஸ்வரத்தின் அரைப்பாதிப் புலன்களை தனக்குள் புதைத்துக் கொண்டு பாதிப் பெண்ணாய் யதார்த்த நெடுஞ்சாலையில் கால்களை வீசியபடி”

இவ்வரிகளுக்கூடாக வெளிப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. இவரது கவிதைகள் போர் நாட்களில் நிகழ்ந்த மரணங்களையும், அவலங்களையும் ஓரளவிற்கே சித்தரிக்கின்றன. “நீ காற்றாய், மழையாய்...” என்ற கவிதை இத்தகையதே. ஆனால் அதுவும் கூட பிரிவென்ற ஒரு பெருவெளியையே சுட்ட முனைந்துள்ளது. இது மீள மீள ஒரே வட்டத்துக்குள்ளேயே சுற்றி அவர் வெளிவர முடியாமல் தவிப்பதனை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. உதாரணமாக

“தேடுகிறேன் வானப் பெருவெளியில் எனக்குப் பிடித்த ஒற்றை விண்மீனுக்குப் பக்கத்திலாவது இருக்க மாட்டாயா?”

என்ற வரிகளைச் சுட்டலாம். இவ்வரிகள் பிரிவுத் துயரினால் விளையும் ஏக்கப் பெருமூச்சாக வருகின்றன. பெருமளவாக இல்லையென்றாலும் பெண்ணியக் கருத்துக்களை வெளிக்கொணரும் கவிதைகளாக “பலிபீடம்” “காற்றில் விடு” என்பவற்றினைக் குறிப்பிடலாம்.

“அம்மா

எனக்குத் தொட்டில் வேண்டாம்
தொட்டில் சட்டங்கள் என்னைக்
குறுக்கப் பார்க்கின்றன.”

என “காற்றில் விடு” என்னும் கவிதையில் அடக்குமுறைக்கு எதிராக குரலை வெளிப்படுத்த முனைகின்றார். இருந்தாலும் இயல்பாக சிறகு விரித்து தனியாகப் பறப்பதற்கு முடியாமல் அடங்கிக் குறுகிப் போகும் இயலாமை இவரது கவிதைகளெங்கும் வெளிப்படுவது ஒருவகையில் இவரின் கவிதைகளின் தோல்வியாகவே கருதலாம்.

பல்லவர் காலத்தில் விஷ்ணு மீது ஆண்டாள் கொண்ட அளவில்லாப் பிரியம் ஆண்டாளை பாசரம் எழுதத் தூண்டியது. எப்போதுமே தீராக்காதலும், காமமும் வெளிப்படும் கவிதைகள் ஆண்டாளினுடையது. ஆண்டாள் விஷ்ணுவினுடைய பொருட்களையா

வது தான் தொட்டுணர வேண்டுமென்ற ஏக்கத்தைப் பாடியதுபோல் மலரா

“சேர்த்து வைத்துள்ளேன்

உன் சப்பாத்திலிருந்து உதிர்ந்து விழுந்த
ஒரு சிட்டிகையளவு மண்ணை....

உடல் துவட்டி

சுருட்டிப் போட்ட துவாலையை

தலைசீவி சிக்குண்டிருந்த

உன் ஒரு சில மயிரிழைகளை

படுத்துறங்கிய

பூப்போட்ட தலையணையில்

பதிந்துபோன உன் வாசனையை”

எனப் பிரிவின பின்னாலான மனத்துயரை மிகவும் சிறப்பாக எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

எதனை எப்படிச் சொன்னாலும் மலராவின் இடைய கவிதைகள் பிரிவுத் துயரின் வெளிப்பாடுகளாக அமைவதை அவராலேயே தடுக்க முடியவில்லை. அதே நேரம் பெண்களுக்கென வரையறுத்து வைக்கப்பட்ட மரபைப் பிற கவிஞர்கள் மீறியதனைப்போன்று இவரால் மீற முடியவில்லை. சமுதாய வெளியைத் தாண்டிப் பறக்க முனைந்தும் மலரா பறக்க முடியாதவராய்த் தோற்றுப்போய்த் திரும்பிவிடுகிறார்.

அனாரி

உடல் பச்சை வானம்

காலச்சுவடு பதிப்பகம்

669, கே.பி.சாலை,

நாகர்கோயில் 629001,

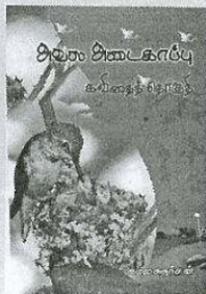
தமிழ்நாடு,

இந்தியா.

விலை:- 50/=

(இறுதியிலை)

கமலசூரிசன்

அவல அடைகாப்பு

‘அம்பிகை வாசம்’,

தும்பளை மேற்கு,

பருத்தித்துறை.

விலை:- 150/=

ந.சத்தியபாலன் கவிதைகள் எழுதாத மடலொன்றின் கதை...

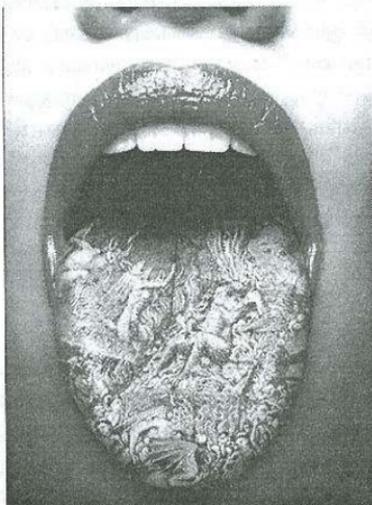
விளக்கில் துடித்தபடிபுருக்கிறது சுபீ
எதுவென அறியாது
எதிர்ப்படும் கணமொவ்வொன்றையும்
ஐயுற்று அல்லாடுகிறது அது.

ஏற்றிப் போனவளின் வேண்டுகளில் துடிக்கின்ற தவிப்பு
வனிதாங்கி வாழச் சொல்கிறது சுடரை
தீர்ந்து போய்க்கொண்டிருக்கின்ற நெய்யை
நிதானமாய் உறிஞ்சி தந்தவம் தொடர்கிறது திரி
எல்லாவற்றையும் ஏந்தித்தாங்கும் விளக்குத்தண்டின்
இதயம் படபடக்கிறது.

மெல்லொளி அச்சுமுனின் இயல்பெனப் பரவி நிறைகிறது
அறையில் நிரம்பித் திரையும் வேண்டுகல்கள்
சுவரிலும் கதவிலும் யன்னலிலும் மோதித் திரும்புகின்றன.

காற்றிடம் சமர்ப்பிக்க விரும்பும் தமது கோரிக்கையை
எழுதும் மொழி தெரியாமல் வகை புரியாமல் திரைகின்றன
சுடரும் திரியும்.

உருண்டு கரைந்தபடிபுருக்கின்றன கணங்கள்.

ஒரு கறுப்பு நாளின் ஐனனம்

வலியன உணதரண்கள்
வாயிலில் மீற இயலாதுள்ளது காவல்
அதிசயமாய் நிகழும் உன் வருகை
உரையாடல் தொடங்குகிறது
அதன் நகர்வில் தெளிவாகிறது
ஒரு விடயம்.

இருதரப்புக்களிடையில்தான்
எனினும்
ஒரு தர்ப்பில் தனியே காதுகளுந்
மறுதர்ப்பில் நாவுகளுமாய்
நிகழுமொரு அதிசயம்!

நாவுகளின் தர்ப்பு
அறிவிக்கும் பிரகடனங்களை
அந்நியமான மொழியொன்றில்
எழுதப்படுகிறதொரு தீர்ப்பு
முகங்களிலெறியப்பட்ட
கல்லுகளின் மூடைகனக்கிறது
இசையெதுவும் மீட்டப்படாமலே
உடைந்து போகிறது வாத்தியம்
தலைகீழ் விழ்ந்து
இருட்டில் முழுகிப் போகிறதொரு
காவலை!

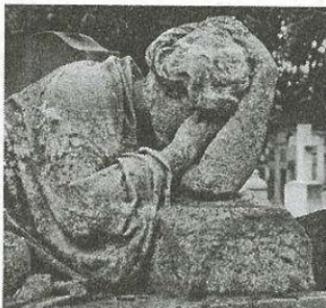
யுத்தத்தை முடித்துத் திரும்பும்படி வழியனுப்பிய
 தன் இரண்டாவது கணவனையும்
 இழந்த சகோதரி
 இன்னும் உயிருடன் இருப்பதாகச் சொல்லியனுப்பியிருக்கிறாள்
 பதிலற்று கரைந்து கொண்டிருக்கின்றன
 என் வார்த்தைகள்
 நொந்துபோன குரல்களால்
 தன் காட்சிகளை அவள் கோரிக்கொண்டிருக்கிறாள்.
 எப்பொழுதும் அவளுக்கே
 முன்னால் விளையாடத் திரிந்துகொண்டிருந்த
 தன் குழந்தைகளைத் தேடுகிறாள்.

அழிக்கப்பட்ட காட்சிகள்
 ஆன்மாவை நிறைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன
 எல்லாக் கண்களையும் இழந்து போயிருக்கிறேன்
 என்பதைத் திரும்பத் திரும்ப சொல்கிறாள்
 கண்களைப் பிடுங்கிச் சென்ற வெடல்
 அவளது இரண்டு குழந்தைகளையும் விழுத்திச் சென்றது.
 கண்களற்று துடித்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுதுதான்
 அவள் மாபெரும் சனங்கள்
 கண்களை இழந்த
 மைதானத்திலிருந்து அகற்றப்பட்டாள்
 கண்கள் தொலைந்து போனது
 குழந்தைகளையும் கண்களையும் அவள் தேடிக்கொண்டிருந்தாள்
 சிதறிய குழந்தைகளின் குருதி
 காயமடைந்த அவளின் கண்கள் இருந்த இடத்தையும் நனைத்தன.

குழந்தைகளின் குருதியால் ஊறியிருந்தபடி
 பெருநிலத்தை அவள் இறுதியில் பார்த்திருந்தாள்
 என்றும் தன்னால் தன் நிலத்தை
 பார்க்க முடியாதபடி திரும்பியிருக்கிறாள்.

கடலால் கொண்டு செல்லப்பட்ட நாளிலிருந்து
 கனவிழந்து தன் உலகத்தைத் தேடிக்கொண்டிருக்கிறாள்
 உடலெங்கும் வெடல் துண்டுகள் ஓடியலைகின்றன
 கண்களை இழந்த சகோதரி கனவுகளைப் பற்றியே பேசுகின்றாள்.

எல்லாக் கண்களையும் இழந்த
 சகோதரியின் கனவு

உலகின் அதியற்புதமான
இறுதி உச்சக் கணாங்களில் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தேன்

தொனித்த வேட்பு பிரபுக்களின் விரல் மொழிகளில்
நான் பெரும் மதிப்புக்கூறியவனாக உணர்ந்தபோது
வார்த்தைகள் அம்மணமாக என்னை விட்டுச் சென்றன

கண்ணாடிகுவளைக்குள் ஊறும் குமிழிகளில்
நாக்கினாலும் உதடுகளாலும்
பேசமுடியாச் சித்திரங்களை வரையத் தொடங்கினேன்
நான் வரைந்த சித்திரங்கள் என்னைத் தின்னத்தொடங்கியபோது
வெள்ளி நுரைகளாலான
முதல்தரக் கவிதைகளை கக்கிக்கொண்டிருந்தேன்
அவையின் அரித்தங்கள் காசுநீர்நீர் குமிழிபட்டிருந்தன

கௌடர்

தனக்கென ஒரு மொழியைக் கொண்டாராத உலகம்
பலகோடி வசைச் சொற்களோடு என்னைத் தழுவினபோது
ஊமைமயனாய்
செவிடனாய்
உணர்வில்லாதவனாய்
மலையளவு முழுவையத் தின்றோ கடந்தோ
நெடுந்தாக்கத்திற்குச் சென்றுவிட்டேன்

மற்றொரு நான்
எல்லாவற்றிலும் புலன்கள் நடுக்கற்று அலறுகின்றன

ஊனப்பட்டுத் தொங்கும் உடல்வழியே
தீயைக்கக்குகிற எரிச்சல் பாதை திறந்தபோது
நான் பள்ளத்தாக்குகளில் இறங்கியும் மலைகளில் ஏறியும்
அதற்கு அப்பாலும் சென்று
தமயந்தி வடிவிலான கண்ணாடிகுவளையில்
எனது உலகை ஒரு புள்ளியாகக் காணத் தொடங்குகிறேன்

தமயந்தி கசப்பான மதவையும் ஒரு முழு இரவையும்
என்னுடன் பகிர்ந்துவிட்டு களிப்பில் சிதறிக்கிடக்கிறாள்.

- மருதம் கேதீஸ் -

தமயந்தி வடிவிலான கண்ணாடிகுவளையில்
எனது உலகை ஒரு புள்ளியாகக் காண்கிறேன்

தொலைவில் ஒரு வீடு

- திவ்வியாவின் பக்கங்கள் -

ஈழத்தின் கவிதை வரலாறு இன்னும் சரியாக எழுதப்படவில்லையென்றே கூறவேண்டும். கவிஞர்களின் காலாதி்யான வரிசைகளும், உதிரியாக எழுதப்பட்ட கவிஞர்கள் தொடர்பான குறிப்பிடத்தக்களவு எழுத்துக்களும் எம்மிடையே உள்ளனவாயினும் ஈழக்கவிதையின் தொடரோட்டம், போக்குகள், பாணிகள் - பாணிமாற்றங்கள், விடயப்பரப்புக்கள் - இவற்றை நிகழ்த்தி முடித்த சமூகவரலாற்றுப் பின்புலங்கள், பொதுத் தமிழ் கவிதைப் பரப்பினுள் ஈழத்தமிழ் கவிதைகள் தனியடையாளம் என்பவற்றை ஒட்டிய ஆய்வுகளை இன்னும் நாங்கள் சரியான அர்த்தத்திற் செய்யவில்லை. குறிப்பிட்ட சில விலகலான உதாரணங்கள் போனால். பொதுவாக எங்களிடம் இருப்பது உடன்பாடுகளும், சில வேறுபாடுகளுமுடைய கவிஞர்களினதும், கவிதைகளினதும் பட்டியல்தான். இதனால் ஈழக்கவிதை என்பது இன்னும் சரியாகத் திறக்கப்படாத ஒரு விடயப் பரப்பாகவேயுள்ளது.

இவ்வகைப்பட்ட நிலவரங்களுக்குள் சரியாக நிறுவப்படாத அல்லது போதுமானளவு முன் நிறுத்தப்படாத ஈழத்துக் கவியாளமைகளுள் ஒருவராக தா.இராமலிங்கம் காணப்படுகிறார் தா.இராமலிங்கம் யார்? அவரது முக்கியத்துவம் என்ன?

பாடசாலை அதிபராக இருந்து ஓய்வுபெற்ற தா.இராமலிங்கம் யாழ்ப்பாணம் கல்வயலில் 1933 இல் பிறந்து, முற்றுகையிடப்பட்ட வன்னியில் 2008இல் இறந்து போனார். இரண்டு கவிதைத் தொகுதிகள் (புதுமெய்க்கவிதைகள் - 1964, காணிக்கை - 1965) மற்றும் உதிரியாகப் பிரசுரிக்கப்பட்ட பிந்திய கவிதைகளுமாக - அவை பெரும்பாலும் அலையிலும் மற்றும் புதுசு, சுவர் ஆகிய சஞ்சிகைகளிலும் வெளிவந்தன.

கவிதைகளுக்கூடாக எமக்குத் தெரியவரும் தா.இராமலிங்கம் ஒரு கிளர்ச்சிக்காரர் நவீன கவிதையின் பிரதான இயல்பும் அதுதான். அது சமூக நியமங்கள் பலவற்றையும் எதிர்ப்பதுடன், வழமைப் பிரகாரமான வாழ்வு பற்றிய அர்த்தங்களையும் புதிய இடங்களுக்கு இடம்பெயர வைத்தது. அந்த வகையில் தா.இராமலிங்கத்தின் எழுத்துக்கள், குறிப்பாக 1960களில் யாழ்ப்பாண சமூகத்தில் மேலாதிக்கஞ் செலுத்திக் கொண்டிருந்த கருத்து நிலைகளுக்கு எதிர்ப்புறத்தில் இருந்தன; அவற்றை அவர் எள்ளி நகையாடி மகிழ்ந்தார். வெஞ்சினமும், அபத்தமும், கலகமும் அவரது உள்ளடக்கத்தினதும், மொழியினதும் ஊற்றாக இருந்தன. சாதியம், ஆணாதிக்க சமூகக் கருத்தியல் என்பன அவரது பிரதான பாடுபொருளாயிருந்தன. காதலும், காமமும் கசங்கி முயங்கும் வெப்பம் நிறைந்த ஒரு பெருஞ்சொல் வெளியை அவர் கட்டியெழுப்பினார். காமம் கிளர்ந்த மனிதர்களின் நெடுமூச்சுக்கள் அவரது கவிதைகளில் வசித்தன. தமிழின் றெடிய அகத்திணை மரபின் தொடரோட்டத்தின் சுவடுகள் தா.இராமலிங்கத்தின் கவிதைகளில் உட்புகுந்து வெளியேறின. “காமம் கொழுந்தெறிந்து / ஊனை உருக்கி / உறிஞ்சி எரிய...” , “மெய்முட்டிப் புலன்மோதும்” அவரது பொருட்பரப்பு முடிவில்லாத பாலியல் விடுதலையை (sexual liberation) நாடி நிற்பது. அவரது ஆண்களும், பெண்களும் பாலியல் வேட்கையின் வெவ்வேறு நிலைமைகளால் ஆட்கொள்ளப்பட்டவர்கள்; அலைக்கழிக்கப்படுபவர்கள். ஆனால், அவற்றை அவர்கள் மூடிப் பொத்தி வைப்பதில்லை. “.... புகுந்த புதுமனையில் / கறந்த மனப்பாலைக் / காச்சி உறிஞ்சுவதற்கு / ஈரவிறகு தந்தார். / புனை குடித்து அடுப்பூதிப்

/புகைச்சூண்டால் குடித்தன்! / காலம் கழிந்ததன்றிக் / கனவு பலிக்கவில்லை./ அரை வெறியில் வந்திடுவார் / மின்னுவது போலிருக்கும் / பாட்டம் ஓய்ந்து / சிலுநீரும் சிந்திவிடும் / போய்விடுவார்..." எனக் கூறவும், கடந்து போய் "யானைத் தீ நோய் போக்கப் / படலை பல திறந்தன்..." எனக் கூறவும் அவர்கள் பின் நிற்பதில்லை. ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதை மரபில் பெண்ணிய விடுதலை நோக்குடைய செறிவான கவிதை வரிகள் தா.இராமலிங்கத்திடம் வெளிப்பட்டுள்ளன.

அடிப்படையில் எந்தவிதமான ஒடுக்குமுறைகளுக்கும் எதிர்ப்புறத்திலிருத்தல், முடிவற்ற விடுதலை வேட்கை என்ற அவரது அடிப்படையியல்பினைத் தமிழ் இனக்குழு விடுதலை சார்ந்து எழுதப்பட்ட, குறிப்பாக அவரது பிற்பட்ட காலக் கவிதைகளிலும் கூடப் பலமாக அவதானிக்கலாம். 'அகால மரணங்களையும்', முடிவற்ற 'சாவிளைச்சல்'களையும், இரத்தக் கேணிகளையும் அவை பேசிச் செல்கின்றன.

அவரது கவிதைகளைக் கூர்ந்து நோக்கும் எவரும் அவற்றுள் ஆழ உள்ளோடிச் செல்லும் ஆன்மீக விடுதலை நாடாத்தினைக் கவனிக்கவே செய்வார். விட்டு விடுதலையாதலின் பேரெல்லையாய் அவர் அதனைத்தான் கண்டாரென வாதிக்க அவரது கவிதைகள் இடந்தருகின்றன. "அடிவீழ் அருவியின் / உற்றுச்சி காணவென்று / அருவிவிழும் பாறை மேலேறிச் செல்கின்றேன்" எனப் பிரகடனப்படுத்தும் அவர் "ஐந்துநதி பெருகி விழ / அலை நுரைக்கும் / சிந்தைப் பெருங்கடலின் / ஆழவாயினிலே முத்து விளைகிறது" என்கிறார். 'பூட்டற்ற வீடு' எனும் அவரது வரிகளும் ".....இங்கில்லை / எங்கோ தெரிகிறது / அங்கே நான் போகிறேன்" என்ற புறப்பாடும் இந்த அடித்தளத்திலிருந்து எழுந்தவை தான். சுருங்கக் கூறின் தா.இராமலிங்கத்தின் மனிதர்கள் சிறுநின்புத்திற்கும், போின்புத்திற்குமிடையில் யாத்திரை போகிறார்கள். விடுதலை நாடாத்தின் வெவ்வேறு கட்டங்களில் நின்று சமர் புரிகிறார்கள். விடுதலையே அவரது அடிப்படைச் செபுமம் - தியானமும்.

அவரது கவிமொழி அசாதாரணமானது. அவரது காலத்தில், அவரது மொழி தனியான ஒரு திசைப் பிரிவை சுட்டி நின்றது. அதனால் தான் கவிஞர் முருகையன் தா.இராமலிங்கத்தின் கவிதை நூலொன்றின் முன்னுரையில் அவரது ஒட்டுமொத்த கவிதை வெளிப்பாட்டைப் பற்றிப் பேசும்போது "நம்மவர் நடுவில் ஒரு வேறான நோக்கும் - வெளிச்சமும் தோன்றுவதற்கு ஏதுவாகும் என நம்புகிறேன்" என அவரது கவிதைகள் பற்றிக் கூறுகிறார். அவரது கவிதை மொழி விசித்திரமாகப் பின்னப்படுகிறது. கொதிநிலையில் இருக்கும் உணர்ச்சியே அதன் மூல விசையாகத் தொழிற்படுகிறது. அதற்கென ஒரு கத்யுண்டு - அதனை வாசிக்கையில் அது எமது மனச் செவிகளில் ஒலிக்கிறது. "நேற்று கன்றீன்ற மாடு / மடியினைக் / காகம் கொத்தித் / துவாலை இறைக்கிறது / பாவம் / வாயில்லாச் சீவன் / சுற்றிவரக் காகம்..." எனும் வரிகளில் படிக்கப்படும் சொற்களின் கதி, கவிதை வரிகளுக்கு மேலும் கனம் சேர்த்து விடுகிறது.

சாதாரணமான புறங்கு மொழியை, கட்டும் முறையினால் தா.இராமலிங்கம் உருவாக்கும் அசாதாரணத்துவம், புதிய தரிசனத்தை உருவாக்கிவிடுவதுடன் ஈழத்துக் கவிதையின் மொழியை ஒரு புதிய திசையை நோக்கித் திறந்தும் விடுகிறது. உருவகமாயும் - படிமமாயும் - குறியீடாயும் அவரால் சொற்கள் விசித்திரப்படுத்தப்படுகிறது. சொற்கள் அவற்றின் நாளாந்த அடுக்கிலிருந்து கழன்று வேறொன்றாகி இன்னொரு உலகத்தில் திறக்கின்றன. 'ஆசார முட்டையும்', 'கோடைக் கொதி நோயும்', 'பச்சைக் கிருமிக்ஷமாயும்' புதிதாய் சேர்க்கையுறும் வார்த்தைகள் வேறொரு தளத்தில் வைத்து அர்த்தங்களைத் திறப்பதோடு அவரது கவிதை படிமங்களின் பெரும் பரப்பாகிறது. அவ்வகையில் நவீன கவிதையின் பிரெஞ்சுப் பள்ளியின் தொடர்ச்சியை அவரிடம் அதிகம் இணங்காண முடியுமாயினும், முருகையன் கூறுவதுபோல் "உள்ளுறை உவமம், இறைச்சி எனும் உபாயங்கள் கொண்டு சொல்லாமற் சொல்லும் சங்கத் தமிழின் குரல் முற்றிலும் புத்தம்புதிய நவீனச் சூழலில் ஒலிக்கக் கேட்கிறது."

இதேநேரம் நுஃமானும், யேசுராசாவும் ஈழத்து நவீன கவிதையின் மூன்றாந் தலைமுறையைச் சேர்ந்தவர்களே ஈழத்து நவீன கவிதையில் உருவ ரீதியாக நெகிழ்ச்சியுடைய கவிதைகளை எழுதத்தொடங்கியதாக இனங்காண்கிறார்கள். தா.இராமலிங்கமும் இந்த மூன்றாவது ஈழத்து நவீன கவிதை மரபினைச் சேர்ந்தவர்தான். மேற்படி நுஃமானதும், யேசுராசாவினதும் கருத்தினை அடியொற்றி மேலும் நகர்ந்து செல்லும்போது தா.இராமலிங்கம் அங்கம் வகிக்கும் மேற்படி மூன்றாந் தலைமுறையே ஒப்பீட்டளவில் ஈழத்துக் கவிதையில் நவீன பண்புகளை அதிகம் வெளிப்படுத்துபவர்களாக இருந்தார்கள் எனக் கூறமுடியும்.

இப்பின்னணியில் நின்று தா.இராமலிங்கத்தினை இன்று பார்க்கும்போது நவீன ஈழக் கவிதையின் முதன்மைத் தளகர்த்தராக அவரே தென்படுகிறார். நவீனத்துவத்தை வெறும் வடிவச் சங்கதியாக அல்லாமல், அதனை ஒரு மனோநிலையாக (state of mind) உட்கொண்டிருப்பது இராமலிங்கத்தின் கவிதைகளே என கூறத் தோன்றுகிறது. அவ்வாறு பார்க்கும்போது மஹாகவியும், நீலாவாணனும் இன்னும் முன்வந்த அனைத்துக் கவி ஆளுமைகளையுமே ஆரம்ப நவீனக் கவிஞர்களாகவே (proto modern) கொள்ளத் தோன்றுகிறது. தா.இராமலிங்கமே நவீனத்தை அதன் இயல்புகளோடு ஈழத்துக் கவிதைப் பரப்புக்குள் நுழைக்கிறார் என்பதில் சந்தேகமில்லை. மீயாதார்த்தமும் (Surrealism), அசாதாரணத்துவமும், நனவோடைத்தனமும் கூடிய அவரது எடுத்துரைப்புமுறை அதிகம் நவீனத்துவத்துவத்தின் பண்புகள் சார்ந்தது. நவீன கவிதையின் அடிப்படை இயல்பான கட்டற்ற தன்மையும், மனோரதியம் (Romantic) பாங்கினை முற்றாகக் களைதலுமான போக்கு அவரது கவிதைகளில் பேரளவில் சித்தியாகியிருக்கிறது.

அவ்வாறு பார்க்கும்போது ஈழத்தின் நவீன கவிதை அதன் முழு அர்த்தங்களோடும் தா.இராமலிங்கத்திடமே தொடங்குகிறது எனக் கூறலாம் என்பதோடு, இன்னொரு வகையில் அவரிடமிருந்து தொடங்கும் ஒரு ஈழத்து கவிதைப் போக்கையும் நம்மால் இனங்காண முடியும். குறிப்பாக 1990களுக்குப் பிந்திய ஈழத்துக் கவிதைப் போக்கின் விதைகள் அவரிடமே அதிகம் இருப்பதாகத் தோன்றுகிறது.

தீவ்யா தனக்கு தா. இராமலிங்கத்தின் கவிதைகளில் பிடித்த கவிதைகளை ஒரு சிறிய கவிதையை முடிவுரைக்குப் பதிலாகத்தர விரும்புகிறாள்.

ராமலிங்கர் ஈழ

துயிலுகையில் பயங்கரங்கள்

துயிலுகிறேன்!

கனவுலகில் நிகழுகது பயங்கரங்கள்;

சூரியனின் அனற்பிழம்பு வெடித்த

விடிகிறது சமுத்திரத்தில்!

திரை மோதுகது பனைஉயரம்

ஆவிகக்கீழ் கரைமீறி நிலமேவி

ஒடுகது கொதிவெள்ளம்!

மரஞ்செடிகள் விலங்குமக்கள்

அவிந்து வெம்பி வதைந்தழிய

ஒங்குகது பிணைப்பையல்!

ஊன்கரைந்து சேறூட

விசுகது கெடுநாற்றம்

துயிலுகையில்

கனவுலகில் நிகழுவன பயங்கரங்கள்!

அத்த முயல்வுகளினூடே சுமாய் முடிவடைவதான
 மிகச் சில நிகழ்வுகளிலும் கூட அஞ்ஞானியை
 எதிரீடு செய்யும் கிளைத்து நீண்ட
 கோரநகங்கள் சூழிய பெயரறியாச் சில ஊணுணைணிகள்
 வென்றுவிட வேண்டுமே யென்ற பதகளிப்போடு
 வெளியிலே என்னைக்குமே ஓயாத ஆட்டந்தான் அவைகளோடு.
 ஒவ்வொரு தடவையும் அவைகளே வென்றுவென்று
 மிக அகங்காரமாய்த் தம் தூக்கிரங்களை
 உயர்த்தி எம்பியபடியே சகக்கரவிட
 நானோ எப்போதுமே துவண்டு விழுவேன் களத்திலேயே.
 நிலம் புகைந்த நீக்கமுடியும் பின்னனிலே
 எங்கோ ஓர் சிறு வெடிப்பு அஞ்ஞானியே
 நானறியாமலே நீர் பொசிந்து
 மண்ணுறிஞ்சிட, உச்சத்திலே இருத்திய
 நிறை கொள்கலனோ காவியாகிற்று
 சப்தமின்றியே.
 நான் சாய்ந்து விடக்கூடாதென்றா
 சட்டென உள்ளிழுத்துக் கொண்டாயுள் தோள்களை.
 என்னைக்கும் போலவே
 என் தொழுகைப்பாய் மட்டுமே
 அளவிடு செய்திற்றென்ற கண்ணீரின் உப்புச்செறிவை.
 நீ மட்டுமேன் மௌனமாகவே இருக்கிறாய்?
 புலனறியா நிலமிருந்தாங் கூட எனைய் பொசுக்கும்
 முரண்கள் நெருக்கீடுகள் போலவே
 நியுங்கூட அஞ்ஞானியை என்பதனாலா?

அஞ்ஞானியின்

கண்ணியா எஸ்.பாயிஸா அலி

ஜியோகோமெற்றி

நீங்கள் நினைப்பது
 அவர்களை இருண்ட சுரங்கமொன்றினுள்
 குதூர வதைகொடுத்துச் சிறைப்படுத்த வேண்டுமென்றா
 அவ்வாறெனில்
 முள்வேணியடித்து
 ஞகாமொன்றினுள் அடைக்கப்பட்டவர்கள்
 சுதந்திரமாக வாழ்வதாக
 நீங்கள் உரைக்கக் கூடும்
 நீங்கள் நினைப்பது
 அவர்கள் அச்சம் நானும் அற்ற
 நீர்வாண காட்டுமிராண்டுகளென்றா
 அவ்வாறெனில்
 பங்கிட்டுக் கொடுக்க
 கந்தல்த் துணியைச்
 சுற்றிக் கொண்டதன் பின்னர்
 அவர்களிடம் பட்டாடைகள் உண்டென்று
 நீங்கள் உரைக்கக் கூடும்

நீங்கள் நினைப்பது
 அவர்கள் இடத்துக்கிடம் விழ்ந்து
 பட்டினியால் செத்துப்போக வேண்டுமென்றா
 அவ்வாறெனில்
 அதிகாலை முன்றமணிக்கூ
 வாரிகசடில்
 பங்கிட்டுக்கொடுக்கும் கொஞ்சத் தண்ணீரை
 அமீரிதம் போன்றதென்று
 நீங்கள் உரைக்கக் கூடும்

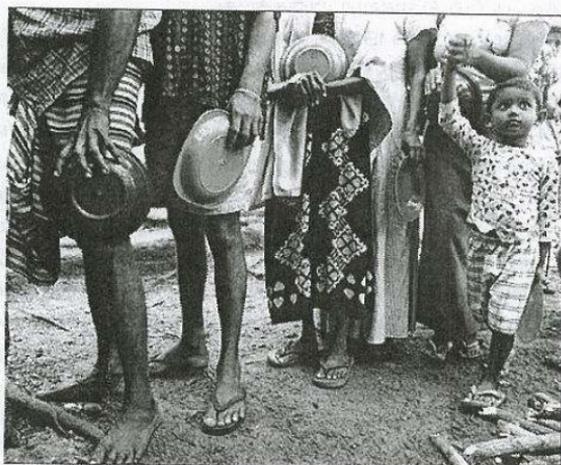
நீங்கள் நினைப்பது
 அவர்கள் கொள்ளை நோயினால்
 அழிந்தொழிந்து போகவேண்டுமென்றா
 அவ்வாறெனில்
 தொண்ட்பூரான வைத்தியரொருவரின்
 மருந்து விலையெய்வென்ற
 தேவஒளவுதம் என்று
 நீங்கள் உரைக்கக் கூடும்

மூலம்: மஹேஷ் முனசிங்க
 தமிழில்: ஃபஹ்ரிமாஜஹான்

நீங்கள் நினைப்பது
 அவர்களுக்கூரிய ஒரே விதி
 வாழ்வல்ல மரணம்மென்றா
 அவ்வாறெனில்
 இறந்தவர்களிடையே எஞ்சிய
 மனிதனொருவரின் சுவாசத்தை
 வாழ்தல் என்று
 நீங்கள் உரைக்கக் கூடும்

நீங்கள் நினைப்பது
 அவர்கள் நெடுஞ்சாண்கிடையாக விழ்ந்து மதிபட்டுப்
 பயந்தாங்கொள்ளிகளாக இருக்க வேண்டுமென்றா
 அவ்வாறெனில்
 பார்த்த திக்கையே பார்த்தவாறுருக்கும்
 இந்த அமைதியான மனிதர்களை
 சகோதர மக்கள் என்று
 அப்போது நீங்கள் உரைக்கக் கூடும்.

சகோதர மக்கள்

கவிதை

மற்றொரு பரிமாணத்தை நோக்கி..

— கருணாகரன் —

இன்று நாம் கேட்கின்ற சினிமாப் பாடல்களில் பெரும்பாலானவை நாட்டுப்புறப் பாடல்களின் மாற்று வடிவமே. பாடல் அடிகள் மட்டுமல்ல, பாடலின் இசை, இசைக்கான கருவிகள், அவற்றின் தொனி, பாடல் கூடும் பொருள் உட்பட. அதைச் சற்று வேறுபடுத்தி ஒரு மாற்று வடிவம் தொனிக்கும்படியாக, புதுப்பிரதிபோல, புதுமை போன்ற பிரமையை ஏற்படுத்துகின்ற மாதிரியாக இன்றைய புதிய பாடல்கள் நமக்குத் தரப்படுகின்றன.

உண்மையில் இந்தப் பாடலடிகளுக்குச் சிறந்த இசையும் பாடல்களின் குரலும் ஒலிப்பதிவு முறையும் முக்கிய பங்களிப்பைச் செய்கின்றன.

நமது மனம் இன்னும் நாட்டுப்புற இசையிலும் நாட்டுப்புறப் பாடல்களிலும் மையங்கொண்டிருக்கிறது. என்ன தான் நகர்சார்ந்த வாழ்க்கைக்குப் போனாலும் கிராமிய வாழ்க்கையின் நினைவுகளை இந்தத் தலைமுறை வரையிலும் தமிழர்கள் கடந்து விடவில்லை. வேண்டுமானால் புலம்பெயர் நாடுகளில் பிறந்து வளரும் குழந்தைகளின் மனதில் இந்தச் சேகரங்கள் இல்லாமலிருக்கலாம். மற்றும்படி எல்லோருடைய நினைவுகளிலும் கிராமியப் புதியங்கள் தாராளமாக உண்டு. நாட்டுப்புற இசை எனும்போது நம்முடைய அத்தனை நரம்புகளும் சிலிர்த்து எழுந்து துள்ளத் தொடங்குகின்றன. இது தமிழில் மட்டும் நிகழும் விஷயமல்ல. அரபுலகில், ஆபிரிக்க உலகில், சீன, யப்பானிய இசையுலகில் என எங்கும் இந்த அடிப்படையைக் காணலாம். எனவே உலகம் முழுவதிலுமிருக்கின்ற மனிதர்களின் மனவுலகம் நாட்டுப்புறப் பாடல்கள், கவிதைகள், இசை என்பவற்றினால்தான் நிறைந்து போயிருக்கின்றன. இது ஒரு அதிசயமான சங்கதீதான். நவீன உடை, தலைவாரல், பாவனைகள் என முழுமையான நவீனத்துவத்தில் வாழ்ந்தாலும் மனம் கிராமிய ஒலிகளாலும் தொன்மையான சங்கதிகளாலும் ஈர்க்கப்பட்டுக் கொண்டேயிருக்கிறது.

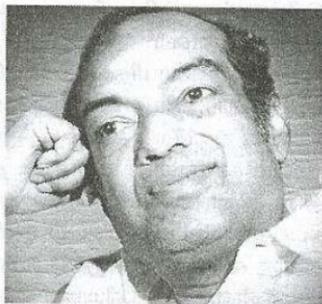
தமிழ்ச் சூழலில் 1960களுக்குப் பின்னர் கவிதை பற்றித் தீவிர விவாதங்கள் நடந்திருக்கின்றன. இன்னும் இந்த விவாதங்களின் தொடர்ச்சியை அங்கங்கே காணலாம். இந்த விவாதங்களின் விளைவாக தமிழ்க் கவிதையில் பல புதிய பரிமாணங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. ஆனால், 1960 களுக்குப் பிந்திய கவிஞர்களில் சினிமாக்கவிஞர்களை அறிந்த அளவுக்கு ஏனைய கவிஞர்களை தமிழ்ப் பொதுப்பரப்பு அறிந்ததில்லை. கண்ணதாசன், பட்டுக்கோட்டை கல்யாண சுந்தரம், வாலி, வைரமுத்து, பா.விஜய், முத்துக்குமார் என்ற பரிச்சயங்களின் அளவுக்கு பிரமிள், பசுவய்யா, எஸ்.வைத்தீஸ்வரன், கல்யாண்ஜி, சுகுமாரன், பிரம்மராஜன், விக்ரமாதீதன், மனுஷ்யபுத்திரன், சம்மா போன்றோரைத் தமிழ்ப் பெருங்குடிகள் அறிந்ததில்லை. மொழியைத் தங்களின் பேரடையாளங்களில் ஒன்றாகக் கொண்டாடும் தமிழர்கள், அந்த மொழிக்கு அதிக செம்மையையும் புதுமையையும் வளத்தையும் கொடுக்கும் கவிஞர்களைக் காணாமல்விட்டது தற்செயலானதா? அல்லது தமிழ் வாழ்வின் சீரழிவா? அல்லது பொய்நடத்தைகளா காரணம்?

இது தகவல் யுகம். தொடர்வூடகங்களில் யார் அதிகம் உலவகின்றார்களோ அவர்களே அதிகம் மக்களால் அறியப்படுகிறார்கள். எந்த விஷயங்கள் தொடர்வூடகங்களில் கூடுதலாக

இடம்பிடிக்கின்றனவோ அவையே மக்களுக்குப் பழக்கமாகின்றன. அவையே மக்களுக்கு அதிகமும் தெரிகின்றன. இது காலப்போக்கில் அவர்களுடைய தெரிவுகளாகவும் விருப்பங்களாகவும் மாறுகின்றன. சினிமாத் கவிஞர்களும் அவர்களுடைய பாடல்கள், கவிதைகள் அறிமுகமாகி, அவை பெருங்கொண்டாட்டமாகியமைக்கும் இதுவே காரணம்.

இதில் கவனிக்க வேண்டிய இன்னொரு முக்கியமான விடயமும் உண்டு. சினிமா என்பது மிகப் பிரமாண்டமான ஒரு சாதனம். தமிழில் இது இன்னும் அதிக சக்தி வாய்ந்தது. சனங்களிடையே அது பெருஞ்செல்வாக்கைச் செலுத்துகின்றது. அதனால் அது தமிழின் எல்லா ஊடகங்களிலும் ஆதிக்கம் கொண்டுள்ளது. இதுவும் இந்தக் கவிஞர்களை அதிகம் சனங்களுக்குப் பரிச்சயமாக்கியது. தொலைக்காட்சிகளும் வானொலிகளும் இதில் கூடுதல் பொறுப்பு வகித்தன. அத்துடன், இந்தப் பாடல்கள் திரைகளில் காட்சியுடன் வரும்போது இன்னும் அதிக கவர்ச்சியையும் செல்வாக்கையும் பெற்றன. சினிமா என்பது மிகப் பெரிய வணிகப் பொருள் என்பதால், அதன் தயாரிப்புகள் மிகவும் உச்சநிலையில் கவனத்துடன் செய்யப்படுகின்றன. பாடல்களைப் பொறுத்துத் தரமான இசை கவனிக்கப்படுகிறது. தமிழின் மிகச் சிறந்த இசைக் கலைஞர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் சினிமாவில்தான் இணைந்திருந்தனர். சிறந்த உருவாக்கத்தில் இணைந்திருக்கின்றனர். ஆகவே ஒரு கவிதை அல்லது ஒரு பாடல் என்பது பல ஆளுமைகளின் கூட்டுழைப்பில், பல இசைக்கருவிகளின் சேர்மானங்களுடன் கலந்தே உருவாகிறது. அப்படி உருவாகும் பாடல் பின்னர் மக்களிடம் பெருஞ்செல்வாக்கைச் செலுத்தும் சினிமா, வானொலி, தொலைக்காட்சி என்ற தொடர்புடையவர்களின் வழியே பரவுகிறது. எனவே சினிமாத் கவிதைகளும் சினிமாக்கவிஞர்களும் பரந்த அறிமுகத்தைப் பெறக் கூடியதாக இருக்கிறது.

இதில் இன்னொரு விசயத்தையும் இங்கே நாம் கவனிக்க வேண்டும். முன்னரே குறிப்பிட்டிருப்பதைப் போல, இந்தப் பாடல்களில் முக்கால்வாசிக்கும் மேலானவை நாட்டுப்புற மெட்டுக் களையும் அவற்றின் இசைக் கோலங்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டவை. ஒரு காலத்தில் கூத்துகளாக, நாட்டுப்புறப் பாடல்களாக தொழிற்பாடல்களாக, சடங்குப் பாடல்களாக இருந்தவை சற்று மாறுபாடுகளுடனும் சமகால விசயங்களுடனும் பழைய தொனிப்புடனும் அரங்குக்கு வருகின்றன. அப்படிப் பார்க்கும்போது இவற்றிலும் நிகழ்கவிதைக்கான சிறுகள் இருக்கின்றன. ஆனால், அந்த வடிவமும் வகை மாதிரியும் விகிதமும் வேறுபடலாம். அல்லது கூடக் குறையலாம். நிகழ்கவிதையில் அதன் துணை அம்சங்களான இசை, அசைவுகள், நாடகம், குரல் போன்றவையும் பிறிதொரு பரிமாணத்தை அளிக்கின்றன. அப்போது வெவ்வேறு ஒளி முகங்கள் கவிதைக்குக் கிடைக்கின்றன. இது ஒரு கதை எப்படி சினிமா நாடகமாக மாறுகின்றதோ அதைப் போன்றதே. ஆனால், சினிமாவிலும் நாடகத்திலும் ஏனைய அம்சங்களுக்கான மூலமாக இருப்பது கதையே. இங்கும் இசை, குரல், பாடும் தொனி, அளிக்கை முறைமை, அசைவு போன்றவற்றுக்கு ஆதாரமாக இருப்பது கவிதையே.

இன்று சினிமாவும் இசை அல்பங்களும் பெற்றிருக்கும் செல்வாக்கு மண்டலம் பெரியது. இதனால், இவற்றின் தரமும் கூடியே வருகின்றது. (சீரழிவுகள் பற்றிய விமர்சனம் வேறு. அதன் நோக்கு நிலையும் வேறே) இரகசனை வட்டம் பெருகும்போது நுகர்வுப் பரப்பும் பெருகிறது. நுகர்ச்சி அதிகமாகும்போது அதன் மதிப்பும் கூடுகிறது. அப்போது குவிகின்ற வருமானமும் அதிகமாகிறது. இது உற்பத்தியில் தரத்தைப் பேண வைக்கிறது மட்டுமல்ல, வருமானம் குவியும்போது போட்டியும் உருவாகிறது. அது தொழிலாகிறது. தொழில் போட்டியாகிறது. இந்தப் போட்டி எப்போதும் தரம், புதுமை, அதிக நுட்பம் போன்றவற்றைக் கோருகின்றன. ஆக,

கவிதையோ அதன் அளிக்கையோ இன்னுமின்னும் மேல் நோக்கியே செல்ல வேண்டும்.

சந்தை என்பது போட்டியின் களமே. எனவே இந்தப் போட்டிக்காக அதன் படைப்பாளர்கள் கடுமையாக உழைக்க வேண்டும். கடுமையாகச் சிந்திக்க வேண்டும். புதுப்புது நுட்பங்களைக் கண்டறிய வேண்டும். இந்தப் போட்டியே நமக்குத் தரமான பாடல்களைத் தந்தது. பொதுவாகச் சந்தைப் போட்டியே எப்போதும் தரமான பண்டங்களுக்கான உற்பத்தியின் நிபந்தனையாக்கிக் கள். எனவே போட்டியே நல்ல இசையைத் தந்தது. நல்ல இசையமைப்பாளர்களைத் தந்தது. நல்ல பாடல்களைத் தந்தது. நல்ல பாடலாசிரியர்களையும் தந்தது. எல்லா வகையான விமர்சனங்களுக்கு அப்பாலும் சினிமா தந்துள்ள பல நூற்றுக்கணக்கான பாடல்கள் மிகத் தரமானவை - சிறந்தவை என்பதை மறுக்க முடியுமா?

வெறுமனே எழுதப்படுகிற கதைகளுக்கும் கவிதைகளுக்கும் இருக்கும் மதிப்பைவிடவும், அவை சென்றடைகின்ற பரப்பைவிடவும் நாடகத்திலும் சினிமாவிலும் பிற வெகுஜன ஊடகங்களிலும் மையப்படுத்தப் படுகின்றவை கூடிய அறிமுகத்தைப் பெறுகின்றன. இன்று இலத்திரனியல் சாதனங்கள் அதிக செல்வாக்கைப் பெற்றிருக்கின்றன. இது தொடர்புடையவர்களின் ஆதிக்கச் சூழல் என்ற வகையிலும் அதிலும் இலத்திரனியல் ஊடகங்களின் காலம் என்ற வகையிலும் அவற்றுடன் தொடர்புகின்ற கலை வெளிப்பாடுகளே அதிக செல்வாக்கைப் பெறுகின்றன. எனவே கவிதை, குறிப்பாக நிகழ்கவிதை இதைக் கருத்திற் கொண்டு தன்னைப் புதிய முறையில் ஒழுங்கமைக்க வேண்டியுள்ளது.

வரையறைகளுக்குட்பட்ட பழமை என்பது மியூசியங்களுக்கேயுரியவை. பழமையானது காலத் தேவை, காலச் சூழல் என்பவற்றைக் கருத்திற்கொண்டு, தன்னை நெகிழ்த்தி, புதுமையாகும்போதே அதன் பெறுமதி அதிகமாகும். அதுவே மக்கள் மயப்படும். இதுதான் நாட்டார் இசை, நாட்டார் பாடல்கள் என்பவற்றில் ஏற்பட்டிருப்பது. மட்டுமல்ல கிராமிய இசைக் கருவிகள் புதிய வகையில், அதே ஆதாரத் தொனியுடன் இன்று நவீன இசையில் கையாளப்படுகின்றன. தமிழில் இளையராஜாவும் ஏ.ஆர்.ரஹ்மானும் இதற்குச் சிறந்த உதாரணங்களாக உள்ளனர்.

நமது சினிமா மீதான கேள்விகளும் விமர்சனங்களும் வேறு. ஆனால், அது தந்துள்ள, அறிமுகப்படுத்தியுள்ள ஆளுமைகளும் இந்த மாதிரியான அம்சங்களும் சிறந்தவையே. ஆனால், இது தான் கவிதை, இதனுடன் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் தான் கவிஞர்கள் என்ற மாயை உருவாக்கம் தான் தவறானது. தவிர, சினிமாவின் ஆட்சி, மற்றொரு கலைவடிவான நாடகத்தை விழுங்கிவிட்டது. கவிதையைக் குறிப்பாக நிகழ்கவிதையையும் தீன்றுவிட்டது. ஆனால், நாடகமும் நிகழ்கவிதையும் இனிப் புது வகைப்புடன் உருவாக வேண்டும். எனவே நிகழ்கவிதை என்பதை வெறுமனே கவிதைப் பிரதியை மட்டும் ஆதாரமாகக் கொண்டிருக்காமல் அது இன்னும் பல பரிமாணங்களையுடைய மாற்று வடிவமாகப் பரிணமிக்க வேண்டும்.

குறிப்பாக அது நமது வேர்களை அறுத்துக் கொள்ளாத, சமூக உறவாடலின் வடிவமாகவும். வெளிப்பாடாகவும் இருப்பது அவசியம். முற்றிலும் விஞ்ஞானச் சாதனங்களைக் கொண்டியங்கும் ஆகப்பிந்திய வெளிப்பாட்டுச் சாதனமான சினிமாவே நாட்டுப்புற இசையையும் தொனியையும் கருவிகளையும் ஆதாரமாகக் கொண்டிருக்கும்போது நிகழ்கவிதை மட்டும் அதிலிருந்து எப்படி விலகியிருக்க முடியும்? ஆனால், நமது நிகழ்கவிதை என்பது பெரும்பாலும் வரையறுக்கப்பட்ட சட்டங்களுக்குள்ளிருந்து இன்னும் விலகவில்லை. அத்துடன் அது அடுத்த கட்டத்துக்குப் பயணிக்கவும் இல்லை. மேலும் நமது கவிதைகள் வேறு பரிமாணங்களைத் தொட முடியாதவைகளாக அரை நூற்றாண்டுக்கும் மேலான காலம் அப்படியே இருக்கின்றன. இவற்றுக்கு எப்போது வண்ணங்கள் சேரும்? சிறகுகள் முளைக்கும்? எப்போது இவை தமது உறக்கத்தைக் கலைக்கும்? இவை என்றுதான் ஏராளம் ஏராளம் சனங்களின் மனங்களில் நிகழும்?

ஐனாரல்

ஆங்கிலத்தில்: சிக்ஸரைட் சாசன்
தமிழில்: அன்ரன் அன்பழகன்

வந்தனம்
வந்தனம்
காலை வணக்கங்கள்
புனையோடு ஐனாரல்,
மரணத்தின் வாசலில்
ஒவ்வொருவரோடும்
தனித்தனியாகவும்
முன்னிலை நோக்கி
நகரும் படைவீரர்கள்
சந்தோசமான
கிழட்டுப் பயல்
முறுமுறுத்த வீரர்கள்
பலர் இப்போது
உயிரோடு இல்லை
தப்பாக்கி, முதுகுப்பொதி
நிராசை, வெறுப்புடும்
முன்னகர்வு,
கடினங்களாக கடந்து
அராசை* அடைந்தான்
எஞ்சிய கொஞ்சப்பேர்
ஐனாரலின் யோர்த்திட்டம்,
அறிபுதுமானது - அரச அவையில்
புகழப்படுகிறது.

*புத்தம் முடிந்த உடம்

பகிர்ந்து கொள்ளப்படாத வார்த்தைக்கள்
இளியில் மிதக்கும் பறவை
ஒருமென் உணர்வு
கவிதையாக வாழும் மனம்
பூக்களோடு வணம் நீள்கிறது

நெரிசல்களில் வாழும்
எனை
காப்பாற்றப்பட வேண்டிய ஒரு
மகிழ்ச்சியை
பொழியக் காத்திருக்கும்
மேகத்தை
உயிருள்
எழும் கற்பகச் சோலையை
அது மலர்த்திக்க களிக்கிறது

நாயின் பசியோடு
கையிலையை தூக்கும் நான்
சிவனோடு முரணும் பொழுது,
ஒருநாள், இப்படி விதைகளோடு
மிகப் பெரிய
ஒரு நாளாக ஆகிறது
பின்,
காயங்களிலிருந்து
நான்
பொன்னிற ஆடைகளை நூற்று
அணிகிறேன்
வாழ்க்கை,
ரோஜாக்கள் புதராவது போல்
மாற்றமுறுகின்றது.

நான் முதிரும ரோஜாப் புதர்
சண்முகம் சிவகுமார்

மிக வேகமடைந்து வருகின்ற நவீன உலகின் இன்றைய மாற்றங்களை இலக்கியப் படைப்புக்களே வடித்துக் காட்டுகின்றன. அந்த வகையில் “மறுபாதி” இதழானது எண்ணற்ற அர்த்தங்களையும் சிந்தனைக்கிற்றல்களையும் கொண்ட கவிதைகளையும் அது சார்ந்த விடயங்களையும் தொண்ணூறு நாட்களுக்கு ஒருமுறை பிரசுரிக்கின்றது.

இம் மறுபாதியின் முழுப் பக்கத்தினையும் புரட்டிப்படித்து முடிந்ததும் அடுத்த பாதியை எப்போது புரட்டலாம் என்ற ஆர்வத்தை ஏற்படுத்தும் வகையிலுள்ள கவிஞர்களின் படைப்பாற்றல் பாராட்டுதலுக்குரியதுடன் இவர்களின் இம்முயற்சி இன்றைய மாறிவருகின்ற கலை உலகிற்கு அவசியமானதொன்றாகும்.

மறுபாதியின் பெறுமதியினை அனைவரும் உணரவேண்டுமானால் இம்மறுபாதி ஒவ்வொருவரின் கையிலும் தவறு வழியமைக்க எனது வாழ்த்துக்கள்.

“மாற்றங்களை ஏற்படுத்துவது மறுபாதி”

புலோஷியூர் பிரபா

‘மறுபாதி’யின் முதலாவது இதழ் வாசிக்கக் கிடைத்தது. தீவிரமான வாழ்வியலின் சுடுதணலில் இருந்து தங்களின் மறுபாதி மிகவும் தீவிரமான வெளிப்படுத்துகையை, புதிய வீச்சை எழுது இலக்கிய உலகுள் வீசுகிறது. தனது பூரணத்தை இழுந்து துடிக்கும் கவிதைத்துறையின் நிரம்பலை நிச்சயம் மேற்கொள்ளும் திண்மை தங்களின் ‘மறுபாதி’க்கு உண்டு. மேலும் தங்களின் பணி தொடர இறைவன் துணைபுரிவானாக. அத்தோடு எப்போதும் அனாரிடம் இருக்கும் புதிர் தன்மையோடு கவிதை அநாயசமாக கட்டமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. கோகுலராகவனின் கவிதையில் வரும் ‘மரங்கொத்தி’ என்னையும் கொத்திக்கொண்டேயிருக்கிறது. பா. அகிலனின்

‘சுவிஷேசங்கள்’ கருத்துச் செறிவுள்ள கவிதை. தபினின் எளிமை, ஜெயசங்கரின் நிஜம், மருதம் கேதீஸின் மண்டைக்குள் எதுவோ செய்யும் மொழியும், விமலாதானின் இயல்பும், கபீரின் கவித்துவமும் எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக என் ஆதர்ச கவிஞரான ‘பஹிமா’வின் ‘மழை’ நெஞ்சத்தை நனைக்க மொத்தத்தில் ‘மறுபாதி’ என் மறுபாதியைப் பூரணப்படுத்திக் கொள்கிறது.

தங்களின் முயற்சி மென்மேலும் செழித்து வளர எல்லா சக்திகளும் தங்களுக்குக் கிடைக்கட்டும்.

சண்முகம் சிவகுமார்

அக்கர்ப்பீதன.

ஓம் விராட் விஸ்வப் பிரம்மணே நமஹு!

ஓடர் நகைகள் குறித்த தகவலையில்
22 கரட தங்கத்தில் செய்யு கொடுக்கப்படும்.

தங்க - வைர நகைகளுக்கு
சிறந்த ஸ்தாபனம்

குமார் நகைத் தொழிலகம்

சுகல டிசைன்களிலும் வெள்ளிக் கொலுசுகளும்
ஓடருக்கும் செய்யு தரப்படும்

தரம் நாடுவோர் தவறாமல் நாடுமிடம்

குமார் நகைத் தொழிலகம்

750, யாழ் வீதி, இமையானன் கிழக்கு,

உடுப்பிட்டி.

NEW ASIANS TEXTILE

No. 285, Galle Road, Wellawatte, Colombo 06.

Tel: 011 2361158, 011 4988195

E-mail: newasianstex@gmail.com